

Република Србија
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Београд
Ул. Устаничка бр. 29
К-По₂-42/2010

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

**СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА ОД
18. новембра 2010. године**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан још једном.

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић,**
- **Окривљени Богдановић Сима са браниоцем адвок. Малешевић Савом,**
- **Окривљени Богдановић Дамир са браниоцем адвок. Иваном Јанковићем,**
- **Окривљени Стојановић Зоран са браниоцем адвок. Живановић Горданом,**
- **Окривљени Гаврић Томислав са браниоцем адвок. Миланом Бирманом и**
- **Окривљени Шевић Ђорђе са браниоцем адвок. Батрићевић Слободаном за кога се по заменичком пуномоћју јавља адвок. Весна Мрдовић.**

Приступили су и сведоци Радић Милан и Томић Петко, с тим што су оштећени Бајрић Алија као и сведоци Симић Миливоје, Ристановић Сава и Јовановић Раде обавестили суд да ће каснити, али да ће приступити на данашњи главни претрес.

Нису приступили пуномоћници оштећеног Рибичић Зије, Наташа Кандић и Славица Јовановић, уредно позвани.

Да ли сте сагласни да држимо данас главни претрес?

На сагласан предлог странака, суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес одржи.

Наставља се главни претрес доказним поступком.

Испитаће се
СВЕДОК РАДИЋ МИЛАН

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок Радић Милан, је ли тако? Добар дан Радићу. Сведок Радић Милан од оца?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Павла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша година рођења?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: 1943.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: У Малешиху.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Станујете?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: У Малешиху, општина Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте у сродству или у завади са окривљенима, да ли познајете окривљене, је ли знате ко су?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Мало сам у току рата из виђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Богдановић Сима, Богдановић Дамир, Стојановић Зоран, Гаврић Томислав и Шевић Ђорђе?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Пази те не познам, једино Симу у пролазу сам видио у Малешиху када је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Значи, само у пролазу Симу, а ове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте у сродству или у завади са њима, то је питање. Значи, нисте.

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Нисам разумио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у сродству или у завади са окривљенима које сам прочитао?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте сведок у овом поступку, као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело. Значи, дужни сте да одговарате на сва питања осим оних која би Вас или Ваше блиске сроднике изложили знатној материјалној штети и тешкој срамоти или кривичном гоњењу, је ли то јасно?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као сведок дужни сте да положите заклетву, ја мислим да има испред Вас текст заклетве. Не постоји? Ту је, прочитајте га гласно и констатоваћемо да сте заклетву прочитали.

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Ако видим, можда ћу мало потуцати пошто мало не видим. Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Са личним подацима као што је то констатовано. Након што је положио текст заклетве прописно упозорен, опоменут изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте сведочили овде.

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред овим судом и били сте пред Кантоналним тужилаштвом Тузланског кантона и ту сте давали свој исказа.

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Јесам, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате на које околности треба да сведочите данас, зашто сте позвани, о којим догађајима је реч?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Па, ја мислим да је реч о Ромима који су настрадали тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Код нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, у Скочићу.

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то што знате у вези догађаја у Скочићу и пошто сте из Малешића и били сте у то време у Малешићу стационирани и тако даље, шта знате шта се дешавало у Малешићу у то време?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Знате како ја сам и прошли пут овде рекао, ја сам био командир чете у Малешићу и имао сам чету око 160 војника и моја чета је била само за одбрану села. Колико знам у вези ових Рома и Симо, ја сам то казао и прошли пут, то се причало, пазите 18 година има, то се мало причало у селу да је Симо са својим људима то значи, не знам. Нисам сигуран да ли је то Симо и његови људи, да ли су, ја мислим масакри горе у Хамдићима, у Шетићима, али ја то нисам видео. Значи, ја то нисам видео и не могу да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је причао то?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: То је по селу причано, знате, чим мала нека ова, нешто тамо, то се прича по селу, а сад ко ће, жели да каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта су тачно причали?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Само онако, то је можда било после три, четири дана када је то било, то је било у току ноћи, сад ја, значи, нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли знате када је то било тачно?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Е не знам, е не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде, спомињали сте да је то негде око Петровдана било, зато Вас и питам, Ви сте рекли?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Пази, датум не знам, ја значи, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не питам Вас за датум, има тај Петровдан на пример, је ли знате?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Петровдан је 12. јула мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и је ли има то везе неке са Петровданом?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Нема, нема, шта ће бити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, није било тада?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Није, колико ја знам да није, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је било?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Па не знам, датум, не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, добро.

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Значи, око Петрова, да, сад који је датум ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ипак је око Петровдана?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Мислим око Петрова, нисам сигуран, али мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам да ли има везе са Петровданом, Ви кажете нема и онда ми кажете око Петровдана?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Не, не, али није на Петровдан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није на Петровдан?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Није, то је слава, не знам, али вероватно није на Петровдан, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вероватно није.

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и шта сте још чули?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Само сам чуо после пар дана да су из Скочића депортовани Роми, Цигани, како хоћете и да су побијени тамо иза Малешиха, у селу Хамзићи, то припада село Шетићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То припада Шетићима?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Шетићима, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта има тамо у тим Хамзићима?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Па, нема ништа, то је напуштено село једно, муслиманско село напуштено и ту је било ето, ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли има нека рупа, јама нека?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Има пут који иде Козлук – Малеших – Зворник и само има преко, са десне стране тога пута има као нека доле страна, није то рупа, то је страна једна, велика једно 10-15 метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите падина нека?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Падина, ја, ја, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Провалија?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико, 10-15 метара?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Па, тако може да бидне, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што овде, нешто се говорило о томе да је то неко место где се раније копао песак?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Е па, прије се копао песак, а ту је повремено како се престао копати песак, ту је повремено оно загртало, како да кажем ја, осуто и санирано било, ја, и сад то доле иде на нулу и тамо има шума, ливада и то којешта, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иза је шума?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то је баш поред пута? То је баш поред пута, то је пут за?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Тачно покрај пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пут за, за шта је пут за које место?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Мјесто? Па, море ићи у Јусићи, Малешић, Шетићи, Клиса, Петковци, то је све тамо тај пут од Козлука преко Малешића, море исто ићи тај пут прво да се прође.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесте ишли Ви тамо да видите то?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли ишао неко?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Не, из моје чете нико није ишао. Нико, колико ја знам, Ја само то и прошли пут казао, ја сам имао 160 војника, мени је ово можда пети пут да сведочим, ишао сам за Хаг мислим преко линка, али гарантујем за моје војнике да нису ни учествовали ни били ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Је ли знате још нешто? Хајде да Вас не питам, него да причате, покушавам да причате сами па онда да кренемо са постављањем питања. Изволите.

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Пазите, значи, то је било у току рата. Ја вама кажем мени је било циљ да сачувам село. ја сам имао око 160 војника, пази некад можда и 150. Ја сам имао 16 ровова иза села тамо што граничи са Муслиманима. ја сам био на линији тада, значи, на линији, моје је било само да чувамо ровове и чувамо куће, јер иза нас су, иза наших ровова су живела жене и дјеца и старци, значи, само сам био постављен за ту одбрану тамо. И ту сам највише пажње посветио, јер нама два напада су код нас умало са стране Муслимана, 23 је погинуло у мом селу, 23 погинуло, то има списак и све. Зато сам, ја знам Сима је био горе са људима, али ја нисам имао ништа са њим, није човек био под мојом командом, нити сам ја под његовом, он је самостално био горе у неким кућама је становали, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како мислите самостално је био?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: А?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како самостално је био, шта значи, то?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Не, он је имао своје те, колико је имао ја не знам, 20-30 не знам колико је имао, и он је сам био, он је горе вероватно, ја сам то питао команданта батаљона зашто је горе, то у случају ако нас нападну Муслимани да нам пружи помоћ у томе, али у међувремену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ког сте команданта батаљона питали како се зове?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Шунка се зове, само не знам како му је име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То му је надимак?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Шунка, па да ли је надимак или тако се презива не знам. Он је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командант ког батаљона је био он?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Други батаљон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Други батаљон чега, које бригаде?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Зворничке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зворничке бригаде?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта каже Шунка, ако нападну Муслимани да буду подршка?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Ја, они ће нама да дају помоћ, међутим, док је Симо био са својим горе нису нас нападали ниједном да су они ишли нама да помогну, не знам, нешто се не сећам ни колико су били код нас горе у Малешиху.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте сагласни да ја постављам питања или да дам реч тужиоцу, ако сте сагласни, то може брже да иде? Хоћете Ви тужиоче?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја бих предложио да Ви постављате питања, па ћемо онда ми редоследом који је предвиђен у Закону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако нема примедби, добро, кад смо већ мало и почели. И тога дана кад се то десило у Скочићу, где сте се Ви налазили?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Па, на тој линији, у рововима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: У рову, на линији горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На линији.

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Код војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где Вам је био тај ров, где се налазила та линија?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Није то један ров, 16 ровова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 16 ровова.

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Да, 16 ровова. И мој је ров био командир чете у сред среде линије, мислим доле 7-8, горе 7-8, а то је далеко једно два и по, три километра од догађаја где је се ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу били припадници те јединице, ти "Симини четници" да ли су били у тим рововима, да ли су давали они стражу са вама?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Никад, не, мислим, чета малешихка она је само држала ту линију, само моја чета, наша чета, некад су биле и двије, само моја чета, наша чета, некад су биле и двије чете, па се сјединила се у једну чету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад су ти "Симини четници", Ви сте говорили да се они зову "Симини четници".

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су они дошли у Малеших, је ли се сећате тога?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Знате како, то ја не знам, а зашто не знам, када сам ја постао командир чете, пазите, мене именовали за командира чете мењао сам Саву Драгојловића. Саво Драгојловић је јавио мени из Петковаца да примим чету, он је отишао на боловање, шта знам тамо, и после можда дан, два, три Симо је дошао код мене, тада смо се и упознали, у команду чете и мени каже «јеси ти командир чете сада», рек'о «јесам», само овако ме мало по образу, овако учинио по образу и каже «чувај се», сад није он мене ни ударио, ни тако, мало каже «чувај се». Ништа друго није, ето, а ко је њега, ето Зворничка

бригада да га је послала горе. Значи, прије мене је дошао него сам ја постао командир чете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је већ био када сте Ви дошли за командира чете?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Он је био када сам ја дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Био је већ тамо?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Јесте, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, само Вас је помазио по образу?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Ја, мало, ето, каже и реко ми «чувај се».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што сте говорили да је био неки шамар у питању?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то је овако ето, овако нешто, само овако показао и рекао «чувај се», није он мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, није шамар?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Ја, није било, није ме заболело, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, не може да Вас заболи када Вас помилује, али овде сте говорили другачије, хајде одмах да Вам.

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Не, то сам тако рекао и прошле године исто овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прошле године јесте, али 2006. сте говорили.

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Не, ако ова судија је казала, она мени каже «ошамарио те», па није, не могу ја кажем да ме ошамарио, да ме ударио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже «Симо четник је једном и мене ошамарио то у јулу, августу 1992. године када сам постављен за командира уместо Саве Драгојловића», с обзиром на то нешто да сте му приговорили да се понаша агресивно?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Овако је, ја сам био код њих, казао сам «чувам Саво ровове», и сад његови људи, ја, његови људи су почели по селу да мало малтретирају народ овако, куће те мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Становништво мислите?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Становништво, ја, становништво, и једна баба ми је дошла, уствари чуо сам дошла ми је баба једна од једно 80 година, уствари њезин унук, јер је ишао са линије мени, њезин унук погинуо је, ишао са линије и каже «Милане или Симо одавде нека иде са људима или ми да идемо из ровова», шта је сада било, ја га срећем у путу идем пошао на линију, каже «дошли су неки», није казао који су, «тражили ми од бабе да им да јагње, она није дала, они су пуцали у кућу», ја и тако ето, то је једино што је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то после тог догађаја?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: После је онда Симо отишао у Клису тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После је отишао у Клису.

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Ја, био још мало дуже времена, мада је после отишао у Клису тамо у напуштано оно муслиманско мјесто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта је са тим Савом Драгојловићем, где је он?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Ја мислим да он живи у Лешници, нисам сигуран. Значи, нисам сигуран или у Зворнику, он је имао стан у Зворнику ради у «Глиници».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, жив је?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Па, ја не знам да ли је он у Зворнику у стану или је у Лешници, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да Вас питам, Ви сте виђали по Малешиху ту јединицу, те «Симине четнике»?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико су они имали људи, колико је бројно стање било?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Па, то је и прошле године било, не могу, па знате како, сад сретнем два, три, сада три, четири, никако нисам могао, а становали су једно три куће, мале су то куће биле, сад не могу да проценим колико је то било, да ли је то 15-20, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу имали неке жене у јединици?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Па, јесу неко време су једна кућа што је била, мала кућа, баш је била на раскршћу путева, ја сам пролазио туда, видео сам кад пролазим они на чесми умивају се, имају једно двије, три жене. Ја, младе, црне жене, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Црне?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Црне жене, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу били у униформама или у цивилу?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Па јесу, имали су униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Униформе, све су биле у униформи?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Па, све, знате како је, ту нисам ни загледао, гледам ја, шта ћу, кад видим, видим униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу имали неко наоружање те жене?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Шта јесу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наоружање неко да ли су имале?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: То нисам могао да видим, ја сам само њих видео код куће где се перу и умивају, а нисам могао да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, та команда чете где се налазила Ваша, где сте Ви били, где сте били командир чете, где се налазила команда чете?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Па, изнад села тамо, па, кажем ти ја далеко, можда од села било два километра далеко од села, а камоли од.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Два километра од села Малеших?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, према?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Према тамо Витиници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према Витинци?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Муслиманском селу Витинци, Оџачани, Клиси. Витинца, Јусићи, Селимовићи и тамо муслимански крај је био сав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а које су то куће, три куће што сте рекли да су били стационарани?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: То је кућа била, кућа је била срушена сад, некога Спасојевић Винке, она је била мала кућа, ту су били неко време и она је

срушена сад, и била је кућа Мијић Раде, он је погинуо, значи, Невенка има му жена и била је кућа мени се чини да су били у Спасојевић Ивка, неко време су мало спавали. Ето, ја те куће знам да сам их виђао ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам, спомиње се овде нека «бела кућа», «жута кућа», «Чичина кућа»?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: «Чичина кућа».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате то, да ли су то те три куће?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Па, мени је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Вам познате?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Па, за ове куће јесу, само та «Чичина кућа» то ако је Ивко, не знам тамо код нас Ивка не зову Чича, али они су вјероватно викали Чича, то је Ивко Спасојевић, ако је то то, друго не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је ово бела кућа, жута кућа, је ли постојало то, је ли су се тако називале неке куће тако у Малешићу?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Мислим да жута кућа у Малешићу није била, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А бела?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Она бела што је била Радована Мијића, што је погинуо, она је била кућа велика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је био у тој кући?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Симини људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Симини људи?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Да. Добро, јесу имали нека возила ти «Симини четници»?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Колико сам ја, само су камиончић један имали, камион један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Камион?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Ја не знам, нисам возач, па се не разумијем, можда једно две тоне да има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки џип се спомиње, да ли сте видели то?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Е, то нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели, добро. Пошто сте Ви рекли да они нису учествовали у никаквим акцијама него су били само стационарани у Малешићу, ти «Симини четници» нису учествовали у каквој акцији?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Нису, нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су радили они тамо?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Код мене у Малешићу нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Вас у Малешићу, питам док је био у Малешићу?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Пази, они су ту становали у Малешићу, а сада они су имали тај камиончић, камион и они сједу и оду и врате се можда за дан, за два се поново врате ту у Малешић, ја. Код мене нису били у рову, ишли су одали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта, где су ишли, је ли знате можда?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Како знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа, не знате?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Не знам, откуда знам, кад вам кажем да ништа није имао Симо са мном ни ја са њим, значи, ништа није уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде, говорили сте да су они стварали проблеме на линији "Симини четници" и да су провоцирали, а сада сте рекли да нису ни били на?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Не, не, није на линији, пази посебно је, ми смо били у рововима, значи, нису били у рововима да чувају линију, а посебно ако некад преко дана овако дође, па почну пуцати тамо према Муслиманима и то, то бидне пола сата, сат и одоше, ја, то је посебно, значи, у рововима нису били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, дођу испуцају се и оду?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Ја, и врате се, одоше, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде сте говорили каже «по мом мишљењу Симо четник и припадници његове јединице су били гори од било какве паравојске»?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Шта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Гори су од било какве паравојске»?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Е, нисам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: "Симини четници"?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Не, нисам то ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је у Тузли, нисте то рекли?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Не, нисам. Код нас су биле паравојске, пази, једино што је било за мене неугодно кад су оно пуцали тој жени тамо у кући, то је било провокација становништва и то, ја, иначе, друго ми ништа нису радили, нису се мешали у мој посао нити су се могли мешати, ја, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта су, је ли су они, шта значи, то паравојска? Шта значи, паравојска? Шта по Вама значи, паравојска?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Паравојска која дође, бидне код нас па онда, па сестре дођу код нас, па скину људе наге, па по селу оно испочетка одмах, ја, дођу пар њих са оружјем њиховим, какви ми војска, ми сељаци, људи од 50 година, они дођу построје нас и поскидају, само виде ко није добар, скида га нага и по селу, е то је паравојска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је по Вама паравојска?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: То је за мене паравојска, када дође да провоцира ту у селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изјашњавали сте се, да Вас питам још једном да ли знате, да ли су негде припадали некој јединици Војске Републике Српске ти "Симини четници"?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Е не знам, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су имали неко, да ли су одговарали неком под нечијом командом?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Не знам, ја мислим да је бригада Зворничка, ја мислим тако претпостављам да су Зворничкој бригади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпостављате да су Зворничкој?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био командант Зворничке бригаде?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Јој, у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: У то време ја мислим да је звани Марко Павловић, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Марко Павловић?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Пази, да нећу погрешити, али зато што се њих мењало много горе, много се мењало, сад претпостављам, али сада. Звани Марко Павловић, али мени се чини да ли је то тај, он каже није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која јединица Војске Републике Српске је била надлежна за тај реон Малеших, Скочић, је ли постојала нека јединица која је била ту чија је била зона одговорности то, тај крај?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Војска Републике Српске звала се и моја чета, нема, и моја чета то је Војска Републике Српске, сви који су мобилисани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесте Ви били одговорни за Вашу чету?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: А?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли да сте држали линију само?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Па линију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Линију разграничења?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Као одбране, значи, за одбрану само. А има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за позадину? За унутрашњост територије?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Има јединица, извините што Вас прекидам, има јединица које иду у акције и то, а посебне те јединице, посебне што су за одбрану само, моја јединица је била само за одбрану. И то смо од почетка рата до краја, то смо и радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нисте ми одговорили ко је надлежан ту за тај крај, за ту позадину, да кажемо то иза линије фронта, ко је ту био?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Мени је био надређен бригада Зворничка и био ми је надлежан командант батаљона, био је прије у Петковцима тамо то је 6 километара, после се преселио у Малеших, само сам ја у току моје чете када сам био командир чете, променио 8 команданта батаљона, 8.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сад питање, ко је био у то време командант батаљона од тих 8?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Ја мислим да је Шунка, то сам казао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шунка?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Ја мислим свакако да је Шунка, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И они су били, у Петковцима је била команда то сте рекли?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Е, зашто тако причам, господине, причам по томе што је Саво Драгојловић што је био командир чете, што је он отишао у Петковце доле и као отишао на боловање и мени јавља из Петковаца да ја примим чету, телефоном, е да, да ја примим чету, од тога знам, јер знам тада је тај био Шунка у Петковцима командант батаљона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте имали, пошто сте Ви били да кажемо при Војсци Републике Српске, Ваша чета, јесте Ви били на неком списку, јесте имали неке спискове припадника јединице, јесте примали неке плате? Како је то било?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Како ћу бити ја плаћен кад нема списка, имао сам списка, што се тиче новца, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво да видимо списак, значи, постојао је списак? Списак припадника јединице?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Имао сам списак чете, дође сада, дође неко и ако има пара, дођем по рововима и поделим можда немачке буду марке, по 10 – 20 марака колико има дам војницима и по списку радило се, ја. Одеа тек у задње време смо почели добијати ваљда 1994-95. је почело добијати одјела, имали смо ми као моја чета, имали смо панталоне маскирне блуза није, или блузу маскирну панталоне нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хајде да се вратимо на ово са догађањем у Скочићу, да ли сте чули да је срушена џамија тамо?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Где у Козлуку?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Скочићу?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Е не знам, и у Козлуку и у Скочићу, ја нисам ни знао док нисам ишао у Зворник на састанак и прођем кроз Козлук и видим у Козлуку срушена џамија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а за Скочић?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: У Скочићу не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате да је срушена?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Само сам видио када сам прошао кроз Козлук.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, је ли знате да је било неких силовања, мучења?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Е, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Убијања, чекајте да завршим питање, шта не знате? Нисам ни завршио питање?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Не, не, а где?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да завршим питање, шта одговарате не знам када нисам ни завршио питање. У Скочићу, значи, тих Рома?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Па господине судија, како да знам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, тога дана.

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: 9 километара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су отети ти Роми?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: 9 километара од Скочића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у Скочићу било, да ли сте чули за то?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: 9 километара је Скочић од Малешиха, значи, 9 километара је далеко тај Скочић од Малешиха и да ми чујемо, да ја чујем да се то ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули гласине неке, не чули?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули ништа?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате за то. Је ли познајете неког капетана Митровића из касарне «Стандард» у Зворнику, јесте чули за њега?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Митровић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Митровића?

СВЕДОК МИЛАН РАДИЋ: Све знам ових који су отишли по Хагу и шта ја знам, Митровића не познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наводно је био задужен за безбедност?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: То је Драго Николић, није Митровић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Митровић, ја сам, тако је један од окривљених рекао.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Ја колико знам, пази значи, не знам да је Драго Николић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Драго Николић.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Он је био за безбедност после је отишо у Хаг, па сам ја и сведочио за њега и тражили су ме, да ли сам добио телеграм из бригаде кад се Сребреница радила да шаљем људе да убијају ове Муслимане, ја сам то иш'о и казао нити сам добио телеграм нити су моји људи ишли. То знам значи, а Драго, колико ја знам Драго Николић је био безбедњак. Овога не знам Митровића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ништа, само питам, значи, ништа. А од кога сте Ви добијали храну, муницију?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Нама је храна долазила из Стандарда из Каракаја, из бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из бригаде, из Стандарда из касарне. А муниција?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Муниција?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Исто, исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли добијали цигарете можда као следовање?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Јесмо, јесмо, добијали смо цигарете из бригаде, а добијали смо цигарете од спонзора који раде у иностранству, донесу пакле цигара на линији, све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а да Вас питам, кад сте били сад у Скочићу кад сте видели те девојке, јесу ли оне нешто радиле. Извините Малешкић, моја грешка, кад сте видели те девојке у Малешкићу, да ли су нешто радиле, физички значи, шта су радиле, јесу ли нешто?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па те девојке, жене, јесу ли радиле нешто, да ли су нешто прале, да ли су нешто чистиле?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па само прале, на чесми, има кућица она мала, има чесма вани и корпа и ту их видим да перу, перу се и оне, умивају се и перу 'аљине и то, и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само то, ништа више?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Само то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Знате како, то мене толико није интересовало, ја знам, мени је било само линија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико сте Ви пута видели Симу четника?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па добро, у пролазу сам виђао, нисам баш сваки дан али нек у седмици једно два пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте га виђали?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па путем, то што је мени команда после преселила се доле у Малешин, ја одем у команду, а он је, онда су 'вамо куће ђе је становао, баш између команде и куће, ту све, ту сам га виђао, ја, можда нисам ни два пут, можда једном седмично сам га виђао, само у путу се сретнемо, здраво и ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а сад да Вас питам, јесте ли га виђали после тог догађаја у Скочићу?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Не могу се сјетит.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете да сте чули, чули сте, имали сте гласине да сте чули да је то урадила његова јединица?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Не, гласине смо чули, али не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, да ли сте га питали можда, хтео сам да вас питам?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Е не, то га не би, и да сам чуо све то не би смео да питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не би смели?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што не би смели да питате?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па откуд ја знам шта, то не би питао никога, ја имао сам моје тамо задужење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли пријавили неком у команди то што сте чули да се десило у Скочићу са тим Ромима?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли разговарали у команди на пример?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па каже, да ли су и они чули то, или тако нешто, да ли је било разговора на ту тему?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па није, ни једном кад сам био на састанку, после тога у команди батаљона, нико то није толико везивао да пита некога, нико, и команда батаљона је била исто у селу ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли они знали за то догађање?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па, да вам право кажем не знам. Ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Спомињали сте неког Миладина као командант батаљона неког, ко је тај Миладин?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Миладин командант, био је неко време командант бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бригаде?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Ја мислим бригаде или батаљона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како се зове, како се презива?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Миладин, чекај, чекај, Миладин, да ли је он био командант бригаде или батаљона, нешто не могу да се сетим. Не могу да се сетим, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А сад један од окривљених је спомињао неке, учествовао је у неким акцијама да су припадници тих јединица, ти "Симини четници" да су учествовали као интервентни вод. Па шта значи, интервентни вод, као да су били претходница територијалне одбране, да су први ишли у акцију и онда је територијална одбрана ишла за њима?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Таквих акција није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Таквих акција није било?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Таквих акција није било у Малешиху.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Малешиху није било?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Никако нису, само... није, нигдје нису акције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спомињане су неке ације, не знам Засеок, Каменица, Сопотник, је ли знате за то можда?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па знам, само то је много раније било, то је било на крају '91. и почетком '92., то је тада било, још није се била се иселили ти Муслимани и тада то је тада било, оду, нападу, врате се и то. Али то није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те ације то Заселак, Каменица, Сопотник, то је било крајем '91. почетком '92?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па тако, по Засеоку, по мени Засеок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Засеок, хајде на пример Засеок?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Е, то је то било почетком '92.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Почетком '92?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Ја. Је ли знате како о чему се ради, има горе код нас, нисам био командир чете, ништа, одемо горе на брдо, више их видимо тамо да ли се пуца, тамо у Засеоку и то, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где се налази тај Засеок?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Код Сапне, то је тамо једно 20 километара од Малешиха.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 20 километара од Малешиха према ком месту?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према Тузли?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Према Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали неки ров или линију разграничења према селу Ковачевић?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па, то смо и држали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте држали?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: То смо држали, ја, Ковачевићи, Витиница, Јусићи, сва села су тамо с оне стране о'кле смо ми држали, а 60 особа сам држао само ја, моја чета, а још су у ровове држали из Воћевића, још је чета било горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да вас питам, имам још једно питање. У то време да ли је могло да се слободно шета тим крајем, односно на пример, да ли је могло, ево конкретно да Вас питам из Малешића? Имамо одбрану једног окривљеног да је свакодневно ишао у Зворник да тренира карате, каква је била та ситуација, да ли је то могло, да ли је ту био слободан проток?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Може, може, ту је била слободна територија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слободна територија?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Ми смо отишли тамо изван села, па смо тамо чували, ставили ровове између нас и Бошњака, Муслимана, како хоћете, е ту смо, значи, овамо је била слободна зона према Козлуку, према Зворнику, то се ишло, ишла дјеца у школу после неког времена у Зворник и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ништа. Ево даћу реч заменику тужиоца.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја бих вас питао колико сте Ви водова имали у чети?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Имао сам четири, четири вода.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли ко су били командири водова, ко је био командир првог вода?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Био је Винко, Цетиновић Винко.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где се он налази, је ли жив?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Умро је, умро је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Ја, умро је, био ми је командир вода још Зоран Јосић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта је с њим било?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Он је у Новом Саду ради и још ко нам је био, Јово Шакотић исто, остало је било увек три, четири, али ти су се командири водова мењали, овај мења сад након месец, два дана неће више, па други, пошао тамо, овамо, значи, мењало се, мењало се, можда се изменило десет људи за командире водова, а командира одељења и да не причам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је још био с Вама, ко је вама био заменик?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Петко Томић, ево га ту је, Томић Петко.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви кажете да сте припадали батаљону, па кажете команданта батаљона, али не знате баш тачно како му је име и презиме?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Знате како, тада баш кад сам ја ступио на.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Који је то батаљон?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Други батаљон Зворничке бригаде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е, сад говорите.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Само да ја Вама кажем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сачекајте само мало. Говорите о томе да тај батаљон припада Зворничкој бригади, а онда помињете неког Марка Павловића?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па, он је био команандат Зворничке бригаде. Марко Павловић је из почетка рата био командант Зворничке бригаде, ја не говорим батаљон друге бригаде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На почетку рата?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Ја, на почетку рата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је постојала Зворничка бригада?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Како није постојала, колико ја знам, ко нас је мобилисао, како, неко је постојао, неко је главни био у Зворнику.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли чули за територијалну одбрану?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли постојала територијална одбрана?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Добро, пазите, у праву сте Ви, из почетка је била територијална одбрана па је то после полако прерасло у војску Републике Српске и то, а јесте из почетка тачно, територијална одбрана била. Пази 18 година како је било, заборавио сам све шта је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сад ме занима да ли се сећате је ли тај Марко Павловић припадао територијалној одбрани или Зворничкој бригади?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па, вероватно, пази, он је први долазио горе код нас у Малешић да види каки је терен, значи, тек, јес' кад је била територијална одбрана, тачно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, а тај Марко Павловић, је ли он неки Ваш мештанин?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Него?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Не знам, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли се причало одакле је?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Мени се чинило његово име није такво, да он само представљао се као Марко Павловић, не знам дал' сам ја гледао неђе, читао, мени се чини да је и он неђе, суђење, да он друго име има и презиме.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте се Ви сретали са тим Марком Павловићем?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Не, зато што ја тад нисам био командир чете, нисам био командир чете тада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ово сте мало помињали те људе из Симине јединице, па да ли знате, Ви сте добијали кажете храну из Стандарда?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Јесте, јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Муницију и тако даље. А како су се ови хранили?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Е па, ја сам то рекао прошли пут, не знам, да ли су имали, како се сналазили ја не знам, значи, не знам тачно, то знају они ако неко има да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, него хоћу да питам, ваше породице док сте ви чували Малешић јесу ли биле у Малешићу?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Јесу, јесу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко долазио од тих из Симине јединице да узима храну од њих?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па знате како, пут што иде од Зворника наилазио је тамо крај где је онај центар Малешиха, наилази туда и ту је била позадина, и ту дјелили храну, а саде ти су Симини људи становали горе, имају двије, три куће. Е сада да ли су они остављали ту њима да дјеле то ја не знам, нисам видио, да и њима дају храну, дал' нису не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не знате тачно када сте Ви постали командир чете у Малешиху, а можете ли да вежете нешто приближно за неки догађај, нешто што би могло оријентационо да се одреди кад сте приближно постали командир чете?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па знате како, 22. јуна нападнут је Малеших од стране Муслимана и погинуо је један тенкиста код нас и било је рањено њих двоје, троје, и тада тај Саво Драгојловић што је био командант чете, командир чете, и он је тада, да ли је он укварио ногу, шта је било, он је тада отишао на боловање, значи, после можда пет, шест дана, можда око 01. јула.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А знате да је тај напад био 22. јуна?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: 22. јуна је био напад на Малеших, само Вам не могу казати кад је био који напад на Малеших и колико је погинуло, шта је било, све, то све имам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А сад можете да нам кажете да ли је тада кад се десио напад на Малеших била Симина јединица у Малешиху?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Јој, ја се не не сећам, нешто се не сећам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сећате ли се је ли Вам неко долазио у помоћ при том нападу?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па није, није нико, није сигурно, то знам сигурно да су се били повукли и то је тол'ки напад био да смо се ми били повукли можда један километар назад у ровове, ал' нико није био, и знам сигурно да није нико био. И после смо поново изјутра ишли и заузели поново ровове наше. Значи, није нам нико помогао тада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви док сте били командир чете можете ли да нам опишете шта Ви радите, где спавате, како јединицу распоређујете, ко се све налази у рововима, ко се одмара, како то радите?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Рекао сам око 160, некада 150 како ко, неко оде на боловање, имао сам 16 ровова, обавезно је морало бити четири човека у рову, значи, то је укопано у земљи, покривено и све, значи, пола ми иде кући на одмор, а пола иде у ровове. Ја то сам Вам казао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, е сад Ви јесте ли ви стално у рововима или идете кући?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Не, мења, па одем ја кући, мења ме мој заменик.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ти ровови колико су далеко од ових кућа где су се налазили Симини људи?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Од куће чије?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ово где су они становали Симини људи, колико је, колико су удаљени ровови где сте ви били, држали положај?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Километар ипо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви кад идете кући је ли пролазите поред тих кућа где су они?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Само покрај једне куће, само покрај ове једне куће ће су ове женске биле, само покрај ње пролазим, само покрај једне куће.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Туда кад сте пролазили, мало сте нам нешто испричали кога сте све виђали, па да ли можете мало детаљније, значи, пролазите поред тих кућа?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Видим те војнике ту, њих пар видим, дал' су двије, три жене не могу тачно да кажем, ту су они нако у маскирно одијело, нису готовс, да имају оружје на себи, немају оружје, тамо вамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Око тих кућа да ли има страже?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Нема.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Држи ли неко стражу?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: А што ће, не треба држат, нема потребе, шта кад су ровови околo.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Те куће, можете ли да их објасните мало у смислу да ли су на спрат, приземне?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Не, ова кућа мала ће сам виђао те женске то је двособа, двособа била мала кућица која, ја не знам да ли, нешто се не сећам да ли су биле двије собе или једна, али мени се чини да су двије мале собице. То је кућа мала, стара кућа, она је сад срушена.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Приземна?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Приземна нема, ништа нема, мали они прозорчићи, они криво што имају, а ова вамо што је била ће је Радо Мишевић што је погинуо, жена му Невенка она је била кућа на спрат.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ова трећа?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: А ова, ако је код Ивка Спасојевића, то је била приземна кућа исто, нако мало је боља, а онда је тамо што иде она мала. Она је мало већа кућа била и то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У те три куће, да ли је неко становао од мештана, да ли је био?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Није, није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То су биле напуштене куће?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Ја, напуштене, у тој Ивко гдје је био, ту је Ивко, он је сам, он нема никога, имао је сина, али он је сам живео у кући, ја тај Ивко Спасојевић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чија кућа је најближа тим кућама, а да га знате по имену у презимену?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Најближа? Па зависи ка којој кући, овамо је најближа Ивкова.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Реците ако су неколико њих, Ви реците све.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Најближа, Ивковој кући је најближа Спасојевића Арсе, а овоме овде горе. Миленкове куће најближа њен девер Мишо, брат њенога човека тога што је сада умро и овога вамо Станко Спасојевић његова кућа, то она мала кућа што је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. И сада ако можете да кажете, Ви сте нешто чули, али нисте нам ни приближно рекли шта сте Ви то чули, па нисте смели да питате Симу, у вези са судбином Рома из Скочића?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Не, не. Знате како, у селу кад се прича то жене више причају.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Разумем шта хоћете да кажете, али ме занима просто шта сте чули?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Ја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули да су ти Роми убијени или сте чули да су отишли на свадбу?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Не, не, да су убијени Роми.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Ја то, ја сам чуо, по селу се то прича кажем ти, жене више причају, ја сам њима тамо рекао, ја сам казао и прошли пут, ја то нисам видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Разумем, разумем шта хоћете да кажете, а Ви не знате да ли је то тачно или није тачно, али ме занима шта сте заиста чули и због тога што се говорило да су ти Роми убијени и због тога нисте смели да питате?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па нисам, ја Вама кажем, ја нисам ни контактирао са Симом пуно, нисам хтео због тога што сам ја казао да ти његови људи по селу, ето тај што је пуцао баби у кућу, после ту ваљда се он љутио што сам ја то јавио у батаљон доле и после је он отишао у Клису тамо, нисмо разговарали о томе. Најмање сам волио да разговарам са њим, значи, ја сам ишо само да чету, пази, било је код нас доље паравојске, два или три дана тамо, то мене не интересује, два, три дана били ту и одоше. Мени је било само да сачувам село и да сачувам људе, 23 је код мене погинуло у Малешићу од тих напада, кад је Симо био у Клиси напад је био, било је и њега, не знам његови људи да ли су изгинули неки и они су дванаесторо ставили на списак, дванаесторо су убили код нас у Малешићу, 60, 70, 80, 89, 102 године човек имао. Тамо су напали Симу исто у.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, е сад ми реците, Симо и Симини људи одоше из Малешића?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Ја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад се то догоди, можете ли да вежете за неки датум, приближно да кажете кад је то било? Да ли је то било пре тог напад другог на тај Малешић, о коме сте сада говорили, ако можете?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: У јуну је напад био, а они су касније отишли, ја мислим да они нису ни били 22.јуна, да су они можда који дан после тога дошли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: После 22.јуна дошли, а кад су отишли?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Пошто нису горе учествовали у, кад смо се ми, кад је био напад, значи, можда нису били ту, а они су отишли после, па како да. Око августа мислим, далеко је то сад да ја то, далеко је, не могу да се сетим време.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, знате ли разлог због чега одоше, шта се догодило?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Они нису отишли далеко, они су отишли од нас два километра, у село Клис, напуштено муслиманско село и тамо су они били у једним кућама, ја. Да ли је разлог то што је мени се жалио мали, па сам ја команданту батаљона рек'о Симини људи узнемиравају становништво, дјете 19 година погинуло, дошло и каже нећу Милане више на линији, пуцали су ми у кућу сакрили јање, ето. Да ли је поред тога њих неко и ко је њима био, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли још за неку такву причу и тај инцидент као?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па није, није ми нико се више обратио, није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем, да ли одбрана има?

АДВ.САВО МАЛЕШЕВИЋ: Бранилац окривљеног Богдановића. У јулу месецу да ли је било више паравојске у Малешиху?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: У јулу месецу?

АДВ.САВО МАЛЕШЕВИЋ: Да, значи, људи који нису припадали ни вама ни Симиној јединици?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Нису, нису.

АДВ.САВО МАЛЕШЕВИЋ: Друго питање, да ли сте Ви лично чули тај пуцањ код те бабе?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Нисам разумио.

АДВ.САВО МАЛЕШЕВИЋ: Да ли сте лично чули тај пуцањ?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Не.

АДВ.САВО МАЛЕШЕВИЋ: Нисте, значи, од некога сте после?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Не, не, не.

АДВ.САВО МАЛЕШЕВИЋ: Треће питањем како сте Ви дошли да будете командир чете, шта сте по чину?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Водник.

АДВ.САВО МАЛЕШЕВИЋ: Шта сте по чину?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Водник у армији.

АДВ.САВО МАЛЕШЕВИЋ: Водник, ко Вас је поставио, да ли је била наредба нека?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Нема ништа, само ми то јавио јавио командант батаљона Шунка из Петковаца да примим чету. Никако нема ни постављења ни ништа, само примиш чету и готово.

АДВ.САВО МАЛЕШЕВИЋ: Кад сте видели те жене, да ли је био неко од мушкараца у близини њих да их чува или тако нешто?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па нема, они су заједно сви су се калили на води.
АДВ.САВО МАЛЕШЕВИЋ: Значи, само су биле оне без пратње, без?
СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Не, па имају, били су и ови Симини, њих троје, четворо.
АДВ.САВО МАЛЕШЕВИЋ: Јесте ли видели њих тада?
СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Кога?
АДВ.САВО МАЛЕШЕВИЋ: Мушкарце.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је сви заједно су били.
СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Заједно били, заједно.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И мушкарци и жене?
СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: И мушкарци и жене, били су заједно ту.
АДВ.САВО МАЛЕШЕВИЋ: Добро, немам више питања.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем. Господин Јанковић нема. Да ли још неко од бранилаца жели да постави питања. Богдановић Сима, изволите.
ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Имао бих ја неколико питања.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, приђите, ево станите овде, има микрофон, само колега Малешевићу угасите микрофон.
ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: На почетку изјаве сте споменули да је команда чете била удаљена два километра. Питао бих Вас због чега је била удаљена два километра?
СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Од овога догађаја што се, догађај овај што су Роми настрадали.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од Хамзића тог или од?
СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Од Хамзића, од Хамзића.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од Хамзића те јаме.
СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Од те јаме, два, два ипо, можда и два ипо километра има.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Богдановићу, само се окрените према микрофону, не верујем да ће се чути, ето само због.
ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Колико је команда чете била удаљена рачунајући отприлике од центар Малешаћа?
СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па, била је од центра, од Дома можда једно километар и 800 метара.
ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Када се иде од Дома.
СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Не могу ја прецизно.
ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Пролази се поред те мале кућице што Ви кажете.
СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Пролази се школа, мала кућица и овамо село.
ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Дозволите да поставим питање. Прође се поред те кућице поред школе, један пут иде десно, један се лево.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Богдановићу, Богдановићу, морате да се окренете према микрофону. Не морате да се окрећете телом.
ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Један пут иде десно горе према брду.
СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Ја.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Где је био тенк, а лево се одваја пут који иде за Клису.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: За Клису, јесте.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Кад се прође овде где се одваја за Клису иде се горе према брду ђе је тенк био.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Ја.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Са леве стране је била једна кућа чији је власник био, живи у Панчеву, а тад је био у тој кући и његова је исто та кућица мала за коју сте мало пре споменули. Да ли је то?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Не, не, он нема куће, само има ту кућу малу, у Панчеву, живи у Панчеву и само има малу ту кућицу.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Да ли је у тој кући кад се прође горе према брду, као неки мали сокачић, са десне стране је тарабица, са леве стране је кућа. Била је команда чете.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Чија команда чете?

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Малешићка чета.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Ма јок, моја команда чете је била кад се пође, десно кад идеш од ове мале кућице, није.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: То и говорим, десно, али са леве стране пута тога.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Ја.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Кућа са леве стране.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Не, то је била, неко време била ту, па се после преместила кад сам ја био командир чете отишла у команду горе.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: У команду? Да ли је у тој кући спавао човек који иначе живи у Панчеву?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Јесте.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Да ли је ту био један медицински техничар?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Шта био?

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Медицински техничар да ли је исто био у тој кући?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па, док је била чета, они су морали да дежурају.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Да ли је у тој кући био Сава Драгојловић?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Е па, то што ја кажем да је он био прије мене командир чете.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Да ли су била средства везе у тој кући?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Јесу све.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Да ли је била РУП-овка?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Јесте.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Да ли је била 33?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: То не знам.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Да ли је била ручна станица марке «Мидланд» једна са пуњачем?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Не знам, нисам ја ту био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, шта, чему сад то.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Ја ту нисам био.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Господине судија дозволите. Ти догађаји због којих се води овај претрес, у то време командир чете је био Сава Драгојловић, а Шунка је био командант батаљона у Петковцима.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па ја, то сам и казао.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: После напада на Клису је командант Шунка смењен, а Саво Драгојловић командант Малешихке чете је постављен за команданта батаљона у Петковцима коме је припадала Малешихка чета. Због тога питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је сад примедба на његов исказ, то је сад примедба, то ћемо да констатујемо као примедбу.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Нисте ми дозволили, ја сам хтео нешто друго, али сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, али добро, ја само питам чему све то.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Када се Симица јединица пребацила у Клису?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Не могу датум да кажем, ја мислим.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Да ли се сећате неког догађаја?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Молим?

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Да ли се сећате неког догађаја?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Не.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Да ли су пре премештаја јединице у Клису, у Клиси двојица старијих људи који су дошли да беру воће, да ли беше шљиве или јабуке убијено из Петковаца у Клиси?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Томо и још не знам који су.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Да ли је после тога Симица јединица прешла у Клису?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па не знам, ја не могу датума да се сетим кад је Симо прешо у Клису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, он је рекао да не зна, Ви сад, то питање је мало недозвољено.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Не знам кад је Симо прешо тамо, значи, не знам кад је Симо прешао тамо, нити знам кад је дошао, ја тад нисам био командир чете, кад је дошо, а био сам командир чете када је прешао тамо. Само не знам датуме.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Да ли је био један неуспешан напад у јуну месецу на Јусиће? Прекинут напад на Јусиће?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Колико ја знам само да је, то је 22. јуна.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Да ли је тада 22. јуна погинуо један од Радића?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Погинула двојица од Радића.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Двојица?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је све. Јјун месец то је све пре овог што ми судимо. Шта ме брига 22. јуни.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Ја, шта имам са тим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто то питате, 22.јуни, Богдановићу? Хајде да видимо ове догађаје, ово што се десило од 12.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Радићи нису погинули 22.јуна већ су 07.јуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте Радићу, ја имам реч. Да видимо, то у јуну месецу заборавите.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Радићи су погинули 08.јуна.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, шта је предмет оптужбе, усредсредите се на то. Изволите.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Да ли сте Ви били командир чете пре напада на Клису?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Чекај, како мислите на исељавање?

ОПТ. СИМО БОГДАНОВИЋ: Командир малешићке чете да ли сте били пре напада на Клису?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Пази, они су се иселили Клишани и Шетићани и они су се иселили како су их тамо, каже добровољно, они су се предали и отишли, није било напада, а напад је био 09.октобра на Симине тамо четнике и на нас тамо у Малешић, а ја прије не знам.

ОПТ. СИМО БОГДАНОВИЋ: До тога напада на ком командном положају и на којој функцији сте Ви били у малешичкој чети?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: После напада 09.октобра?

ОПТ. СИМО БОГДАНОВИЋ: До тога напада?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Био командир чете.

ОПТ. СИМО БОГДАНОВИЋ: А шта је онда радио Сава Драгојловић?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па Саво Драгојловић је значи, пази, у јуну, или јулу отишо, а ја сам, октобар је октобар.

ОПТ. СИМО БОГДАНОВИЋ: Да ли је Сава Драгојловић са функције командира чете малешичке отишао за команданта батаљона у Петковцима одмах после напада на Клису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте Ви мало пре одговорили.

ОПТ. СИМО БОГДАНОВИЋ: Кад је команданта батаљона Шунка, смењен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Богдановићу, Ви сте мало пре одговорили на то као примедбу сте ставили, немојте да постављате то питање што сте већ дали одговор претходно. Не дозвољавам, одбија се питање. Хајдемо даље. То сте већ одговорили сами и сад поставите то питање што сте већ рекли, хајдемо даље.

ОПТ. СИМО БОГДАНОВИЋ: У колико кућа је била смештена Симина јединица у Малешићу?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Колико ја знам три, колико ја знам, пази ја не знам, сад сте у Малешићу сад нисте, сад сте у Малешићу сад нисте, извините што овако причам.

ОПТ. СИМО БОГДАНОВИЋ: Да ли су били смештени у две куће на спрат које су да ли од оца и сина, власник од те једне куће је касно дошао кад је тек било сигурно у Малешиху и рањен је на рову, да ли је то тачно? У ногу рањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је у три куће, а Ви сад, кажете две.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Како се зове тај што је рањен?

ОПТ. СИМО БОГДАНОВИЋ: Не сећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Имам једну само примедбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пошто кроз питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он даје одговоре.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Оптужени даје одговоре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, није стручан, једино преко мене да поставља питања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Односно износи одбрану, а претходно се изјаснио да се брани ћутањем, па да му то буде јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има право да поставља питања иако се брани ћутањем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да, али да му буде јасно о чему се ради.

ОПТ. СИМО БОГДАНОВИЋ: Да ли су те две куће у центру Малешиха у којој су били стационирани Симини људи, да ли су, две куће на спрат, да ли су у власништву једне породице?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па не знам на коју мислите кућу.

ОПТ. СИМО БОГДАНОВИЋ: Немам више питања.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па ја знам три куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро Радићу, нема питања више. Да ли неко још од окривљених жели да постави питања сведоку? Даћу реч пуномоћнику оштећених. Изволите.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је у међувремену приступила пуномоћник оштећеног Наташа Кандић.

НАТАША КАНДИЋ: Ја бих Вас питала када је реч о овим кућама да ли имате сазнање да ли је неко из Симине групе он или неко други био сам у некој кући, у једној од тих кућа?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Не знам, не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Не знате ништа о томе?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Не, не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате некога из његове групе?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Од Симиних људи?

НАТАША КАНДИЋ: Да.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па знаш како по имену не знам зато што нисмо се никад ни упознали тамо.

НАТАША КАНДИЋ: А по чему знате?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па рекох тако из виђења кад се сетим да бих ја њега познао, не знам 18 година да ли бих ја познао ког човека, значи, нигде нисам са тим људима ни сео да попијем кафу, ни разговарао, ништа нисам, само како смо пролазили се виђали.

НАТАША КАНДИЋ: Помињали сте у истрази да је било убиство у Малешину, упада Муслимана, је ли то, шта је било са тим, је ли била нека истрага, неки увиђај, је ли било нешто?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па, ништа није било. Како је завршен рат у Малешину нико није дошао да извиђа, а ја ћу казати одмах, 23, тринаесторо ових војника изгинуло је, а 10 цивила што су 08.октобра напали, све старије поклали, све старије.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли се кризни штаб у селу да ли је нешто разматрао у вези с тим догађајем?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па није.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Није.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте Ви били у кризном штабу?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па, био сам командир чете, сад не могу да знам да ли сам био у Кризном.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте имали кризни штаб?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Био је испочетка кризни штаб.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте Ви били у кризном штабу?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Нисам, пошто сам био командир чете нисам био ништа ја.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, једно је командир чете, али кризни штаб у селу?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Пази, у Кризни штаб ја мислим да иде, пази, по мени, не иде командир чете, иде председник месне заједнице, иде тада та је била та СДС-а странка највише, то је председник СДС-а, ја не знам још ко је ту био у тај Кризни штаб да је био испочетка.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте били у томе?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Нисам, сигурно нисам.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите да ли познајете неког Спасоја Спасојевића?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Спасоје Спасојевић? Отац Филип, је ли?

НАТАША КАНДИЋ: Да.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Знам га.

НАТАША КАНДИЋ: Он каже да сте Ви били у том кризном штабу, да ли Ви знате зашто он то каже?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате, јесте чули можда, да ли је неко из Малешина био присутан када су убијени Роми, да ли је неко видео?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Чуо сам ја, пази, колико ја знам.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте чули нешто о томе?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Не, пази, колико ја знам, нисам чуо ништа, значи, колико ја знам да људи из рова, то ти гарантујем значи, својом главом, да људи из моје чете, да није ишао да убија.

НАТАША КАНДИЋ: Да убија. Па нисам Вас то питала, зашто то?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па не, а Ви ме питате да ли је ко учествовао из чете.

НАТАША КАНДИЋ: Не, ја сам питала да ли је неко видео?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: А, не, нисам чуо.

НАТАША КАНДИЋ: Нисте чули?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Нисам чуо. Пазите, мало је то неугодно кад би' ја то све рекао по ноћи, то је усред ноћи било.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми сад кад сте овако рекли «нико није убијао» а је ли било неких прича да је неко из Ваше чете ишао?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Није.

НАТАША КАНДИЋ: Па, што сте одмах овако реаговали, кажете нико није из моје чете убијао.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: А што ја знам, како ја знам.

НАТАША КАНДИЋ: Па сад сте сами, нисам Вас питала, а Ви сте одмах одговорили на нешто што Вас нисам питала па Вас питам да ли је било неке приче да је неко из ваше чете учествовао у убијању?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Знате, по чему сам реаговао, мене су из Хага питали да ли сам слао људе да убијају оне Сребрнчане у Петковцима, ја сам казао тврдио да нису, то ти гарантујем из моје чете није ишао ни један убијат'. Он је мене пет пута, из Хага један црнац пита ме пет пута једно те исто да ли сам добио телеграм, како сам га добио и пети пут ме пита ја њему кажем «нисам добио телеграм», нисам и гарантујем да није, пази, ја сам причао мало прије и судији, ја имао сам 160 војника у чети, пола је на рову, пола је кући, а ја сам имо људи из Зворника из далека, тамо, вамо, ја не знам шта они раде кад су слободни у Зворнику, Тршићу и то, нисам ја, али ја сам те среће био увек сам причо немојте, пази, у борби се може да иде, али немојте заробита човека, немојте га дирати, немојте да га дирате и то, и тачно сам поносан што нема 18 година да нема ни за једним нема неке потернице да је шта урадио.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли могу само да Вас питам ово, кад сте Ви чули да су убијени ови цивили о којима говорите, после колико?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Роми?

НАТАША КАНДИЋ: Не Роми, него кад су убијени Срби, колико је било прошло од убиства кад сте Ви чули да су они убијени?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: А који Срби?

НАТАША КАНДИЋ: Па не, ових 11 цивила о којима говорите.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па, шта се чуло кад и њих носили сахрањивали, то је у селу било, у селу, кад је нападнуто село и запаљен Пантићи, запаљено све у селу, ја сам из чете дао људе који су ишли да их сахране.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите јесу ли Роми убијени у селу?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: У селу они убијани, али и пред кућом.

НАТАША КАНДИЋ: Питам пошто су и ови убијени у селу, питам Вас јесу ли и Роми убијени у селу?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па они су између Малешиха и Шетића, то једна шума.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је причао, то је причао.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли то исто село? Само хоћу да питам кад сте онда Ви чули, ако сте за овај, кад су убијени ови људи чули одмах били сте ту, а питам кад сте онда чули?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: За Роме?

НАТАША КАНДИЋ: Да.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Можда после два-три дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се изјашњавао, то је причао, то је рекао већ.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Госпођо, то 18 година је скоро прошло, да је 1994/1995. кад се мало смиривало кад смо дошли ми к себи, али 1992. то није знало како би, нама је било стало да одбранимо горе народ.

НАТАША КАНДИЋ: Али знате шта сам ја хтела да кажем, догађају се значи, два велика убиства, је ли тако?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Јесте.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте и Ви за једно убиство одмах знате сахрана, а за ово друго не знате ништа после неколико дана, зато Вас питам како је то, јесу ли односи били у реду, како је то?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Али ово убиство нисмо ништа видели Роме нисмо уопште, знам да је убијано ту, а ове пуцали бранили се, значи, тукли се, ја за то знам.

НАТАША КАНДИЋ: Сад ми кажите, да ли Ви виђате овог Спасоја Спасојевића?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Виђам.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли никад нисте чули да он говори о убијању Рома?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Нисам. Са њим сам сваки дан.

НАТАША КАНДИЋ: Он је тужиоцу касније испричао да је он видео да је гледао.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Ја сам чуо, ја Вас прекидам, ја сам чуо да је он тамо отишо у Витиницу тамо код Муслимана и да се опио и да је причао свашта о Малешчанима и то али нико није мени то причао ништа, каже да се опио толико да је свашта причо вамо шта су Малешчани радили, али хвала ти боже ништа нису лоше радили.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте ли чули шта је то причао?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па причао је ето, као да су неки људи убијали Турке и то, нико, одговарао би до сада.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли помињао Вас?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Да ме помињао, нисам никад.

НАТАША КАНДИЋ: У Тужилаштву је помињао и Вас у Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта Ви сад предпочавате?

НАТАША КАНДИЋ: Само да питам да ли је.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Ја сам чуо да је отишао пијан тамо и да се он напијао и да је причао тако, тако сам чуо сад да ли је тачно, али ја га нисам питао, само га нисам питао да ли је, само га нисам ја питао.

НАТАША КАНДИЋ: А од кога сте чули да је причао?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па, то комшије његове кажу да се он фалио, да се он фалио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А о чему, каква су то питања, дајте да видимо у вези овога што се десило што је предмет поступка.

НАТАША КАНДИЋ: Па да, у вези са тим причам, значи, тај каже.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Нека, нека пита ме слободно.

НАТАША КАНДИЋ: Кад сам ја питала да ли зна да ли је Спасоје Спасојевић причао да је видео догађај он каже не зна али је чуо да је ишао у неко село и да је причао о томе да су људи из Малешиха свашта радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питаћемо Спасоја Спасојевића, предложите па ћемо да видимо.

НАТАША КАНДИЋ: Па да, али пошто помиње њега онда га ја питам да ли је чуо шта то Спасојевић прича? И само још једно ако могу а то је, извините.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите шта сте, нисам Вам дао реч, седите сад, после питајте. Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Ја бих Вас само још питала нешто да ми буде јасно, каква је по Вама била та Симинова група ти "Симини четници"? Јесу ли они радили неке?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Пази, по мени нису као лоше били, шта ја знам, једино то им је био што су мало ишли по селу па ето то, клали јагње и шта ја знам или прасе, нисам то ништа.

НАТАША КАНДИЋ: А ово убиство Рома то Вам није ништа?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Не, не, то ја не кажем.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем. Изволите колегинице Живановић.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ја бих молила господине председниче да ми помогнете могуће је да је мени промакло. Који је то исказ сведока Спасојевић Спасоја дат Кантоналном тужилаштву у Тузли који је саставни део овог предмета, а које колегиница предочава сведоку и цитира да је он то казао, где је тај исказ? Да ли је колегиници познато да има у предмету или Вама, мени је можда промакло, ја не знам. Ја Спасојевић Спасоја као сведока који даје свој исказ у Кантоналном тужилаштву у овом предмету немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То је примедба.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: И мислим да се онда овим судија мало злоупотребљава неко право, знате.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Не, не плашим се ја.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Јер предочава се нешто што не постоји, постоји нешто друго судија, а то знамо сви овде шта постоји исказ неког десетог сведока. Ја бих молила да одсад ако се предочава неки исказ просто се каже исказ тај и тај од тог и тог датума, та и та страна, речено то и то. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Захваљујем. Да ли има још неко неко питање за сведока? Ја бих вам дао сада једну фотографију да погледате пошто нама документ камера не ради, то је фотографија «В» упознати сте сви, није ништа, да погледа сведок, па да нам каже да ли зна где је то снимано и да ли познаје те људе на фотографији?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Не знам ниједног човека, не знам ништа. Не познам ниједног човека, не знам где је снимано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате где је снимано и не знате ниједног човека?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Ниједног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никог не познајете? Ми смо чули овде да је то снимано испред команде војске Петковци.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Петковци?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако смо чули, сад ми то не знамо.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па добро, могуће, могуће доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то та зграда погледајте?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате да ли је?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Не можемо да познамо, он је то рекао осам километара, јер нисам ја, кад је прешла после команда у Малешину батаљона ја нисам ишао после у Петковце никако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ишли икад у команду у Петковцима?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Јесам, био сам док није прешла у Малешин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је ли то та зграда?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: То је школа била, то је основна школа била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, је ли то та зграда?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Постоји зграда, постоји зграда и даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је на овој фотографији то зграда команде војске у Петковцима? Да ли ово у позадини, ови људи што су се сликали испред неке зграде, та зграда се види у позадини. Наопачке сте окренули те фотографије. Да ли видите Ви уопште? Да ли Вам требају наочаре?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Пазите, ја мислим да је ово школа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Станите тамо за микрофон да чујемо.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Ови прозори, како их ја видим, да нису овакви били у школи да нису мени се чини. Ово може бити прије Дом културе што је био преко пута школе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дом културе у?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: У Петковцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петковцима.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Мени се чини, прије бих то казао него школа, а ове људе не познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ниједног не познајете?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Ниједног не познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Захваљујем. Да ли има још питања? Да ли имате неке трошкове за долазак данас у суд?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Нисам разумио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате неке трошкове за долазак данас у суд?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Дао сам пола пензије да сам дошо овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, имате трошкове. Колики су вам трошкови?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то пола пензије?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па, пензију имам србијанску овде у «Вискози» сам радио, 200 еура, 100 сам еура што ме човек довезо и враћа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта 200 еура?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Пензију имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тражите трошкове у износу од 10.000,00 динара?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На име?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Радић Павла Миле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На име чега?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Трошак пута, само путни трошак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Трошак пута, дали сте човеку паре да вас довезе 100 евра?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Јесам, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли дошао још неко са вама?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Није нико, ја сам, па то је што има сутра тројица из мог села, а данас ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате шта то је много за нас 100 евра.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Па дајте Ви колико хоћете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми имамо овде од Зворника до Београда повратна карта 2.000,00 динара, имамо тај податак, али можемо.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Нема аутобуса, ја сам мого да дођем аутобусом у 08,20 полази из Зворника то не би дошао овде око 11, 12 сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како ови из Скорића.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Сад ја нисам питао па сам морао да дођем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, Ви сте могли и таксијем да дођете.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Није такси, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Такси јефтинији?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Није, није, какви такси, ко зна колико би узео. Колико год Ви дате добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде да Вам дамо и неке трошкове за храну. 5.000,00, 50 еура.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: 7.000,00 мислим да, 5.000,00, колико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се нађемо на средини?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Не, не. Пази 5.000,00 то ти је 90 марака, па неће он мени да узме 90 марака какви нема шансе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: 5.000,00 то је 90 марака, неће он мене да врати за 90 марака, какви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате шта, то ми не исплаћујемо тако, ми исплаћујемо колико је цена повратне карте аутобуске и исплаћујемо евентуално путне трошкове што се тиче хране, евентуално смештај итд.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Ја сам боље волио аутобусом, али Ви сте требали казати да видите кад има аутобус да ја аутобусом дођем ништа није, уопште није тешко аутобусом доћи, али ако ја дођем овде у пола десет, ја имам аутобус у 7 сати из Зворника, а од Зворника имам још 20 километара тамо до села Малешић.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да сведок на име путних трошкова тражи износ од 7.000,00 динара.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

ОДОБРАВА СЕ исплата у износу од 7.000,00 (седамхиљада) динара сведоку.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Било би добро да смо заједно, много би било боље да смо заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било би боље.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Много јефтиније.

Довршено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слободни сте, можете да идете.

СВЕДОК МИЛЕ РАДИЋ: Слободан сам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Нека уђе Томић Петко.

Испитаће се
СВЕДОК ПЕТКО ТОМИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Томић Петко?

СВЕДОК ПЕТКО ТОМИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК ПЕТКО ТОМИЋ: Пере.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша година рођења?

СВЕДОК ПЕТКО ТОМИЋ: 07.10.1955.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

СВЕДОК ПЕТКО ТОМИЋ: Малешић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адреса?

СВЕДОК ПЕТКО ТОМИЋ: Малешић, Козлук пошта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у сродству или у завади са окривљенима, да ли познајете уопште окривљене?

СВЕДОК ПЕТКО ТОМИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не познајете ниједног?

СВЕДОК ПЕТКО ТОМИЋ: Ниједног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли треба да Вам прочитам имена окривљених значи, Богдановић Сима, Богдановић Дамир, Стојановић Зоран, Шивић Ђорђе и Гаврић Томислав?

СВЕДОК ПЕТКО ТОМИЋ: Тога Шивића познајем пошто ми је после пар година одвео рођаку из Руме, она радила као фризерка у Руми, ако је он са њима био. После пар две, три године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али тад сте га, упознали сте га после, у то време га нисте знали?

СВЕДОК ПЕТКО ТОМИЋ: После, после кад је са њом дошао из Руме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте у сродству или у завади са тим лицима?

СВЕДОК ПЕТКО ТОМИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте сведок у овом поступку, као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, једино нисте дужни да одговарате на питања чијим би одговорима Вас или Ваше блиске сроднике изложили знатној материјалној штети, тешкој срамоти или кривичном гоњењу, да ли је то јасно?

СВЕДОК ПЕТКО ТОМИЋ: Јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ту текст заклетве испред Вас, прочитајте га гласно.

СВЕДОК ПЕТКО ТОМИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

Са личним подацима како је то констатовано, након што је положио текст заклетве прописно упозорен, опоменут изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате зашто сте овде позвани?

СВЕДОК ПЕТКО ТОМИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведочили сте већ на те околности.

СВЕДОК ПЕТКО ТОМИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта знате у вези догађаја у Скочићима па касније у Малешићу?

СВЕДОК ПЕТКО ТОМИЋ: Да и Малешић, ја сам чуо да су поубијана та, не знам колико их је било, ти ромски, али пошто сам ја туда далеко једно 6 км на другом крају и нисам ту уопште био тих дана нити тих месеци док се ми нисмо преместили после на ту прву линију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте били?

СВЕДОК ПЕТКО ТОМИЋ: У Малешићу исто само на другом крају, а чуо сам да су поубијани и да је дете неко остало, да је дете одведено у болницу у Зворнику, да се јавило код некога кући, неког Србина, нисам ни знао код ког Србина док нисам овде после, док није и он био доведен, пошто он то ћути није хтео да каже који, то је Василије Пантић, он га је одвезао у Зворник, од њега сам чуо, нисам ни знао до скоро, док нисам био овде, док нисам чуо да је и он био. Чуо сам да га је неко одвео од Срба, али не знам ко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте чули то?

СВЕДОК ПЕТКО ТОМИЋ: Које?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то за Роме из Скочића да су поубијани, да је један дечко преживео?

СВЕДОК ПЕТКО ТОМИЋ: Прича, то је се прича, то је давно, од кога сам не бих знао тачно рећи од кога сам чуо, јер то се причало по селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причало се по селу, а кад сте то чули?

СВЕДОК ПЕТКО ТОМИЋ: Па касније, не знам колико временски, али доста касније. Не знам тачно временски колико је прошло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта значи, «доста касније»?

СВЕДОК ПЕТКО ТОМИЋ: Пошто сам ја био на другом крају села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и шта сте чули ко је то урадио?

СВЕДОК ПЕТКО ТОМИЋ: Чуо сам да су то урадили као Симо и "Симини четници", е сад ко је тај Симо и колико их је било тачно не знам, петнаестак, не знам тачно колико их је било у групи, само Симо и "Симини четници".

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви имали прилике да видите припаднике те јединице?

СВЕДОК ПЕТКО ТОМИЋ: Имао сам прилике кад прођу са камионом имали су ваљда стодесетку, шта ли, ко је ко, ко је возио, ја нисам знао уопште нисам се дружио, јер смо и ми имали страха од њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што сте имали страх?

СВЕДОК ПЕТКО ТОМИЋ: Па нисмо смели, јер то је био почетак рата, ми препадути, код нас у селу је скидано доста, нас 200 је било три-четири скинута, неки су били и прије долазили те паравојске, шта ја знам, зато смо избегавали сусрет са тим паравојскама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, што се тиче тог скидања, јесте Ви скинути?

СВЕДОК ПЕТКО ТОМИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта, како, шта подразумевате под «скидањем»?

СВЕДОК ПЕТКО ТОМИЋ: Види, на пример, то је био је л' «Нишки» неки који је долазио прије, после као непослушан сам ја, пуцао сам, нисам треба пуцати, пријављен је да је пуц'о, испуц'о толко муниције, он је постројо цело село и три-четири је скинуо уза зид да је нама страх завладо, ми ко год дође ми смо се плашили, док сад, значи, избегавали смо сваки контакт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Скинули вас голе?

СВЕДОК ПЕТКО ТОМИЋ: Да голе скроз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и шта још, шта сте још чули?

СВЕДОК ПЕТКО ТОМИЋ: Па, чуо сам за то дете да је преживело и да је одведено у болницу у Зворник и да је не знам кол'ко се ту задржаво у Зворнику само сам чуо да је ту боравио. То би било ово што се тиче тога што знам, ако сам нешто заборавио то је много прошло времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули кад се то десило то у Скочићу?

СВЕДОК ПЕТКО ТОМИЋ: Нисам, нисам чуо кад се десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Датум?

СВЕДОК ПЕТКО ТОМИЋ: Ни датум, ни близу датума не могу да се сетим, нисам чуо у ствари, јер касније сам ја чуо уопште за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате можда кад су ти «Симини четници» дошли у Малеших?

СВЕДОК ПЕТКО ТОМИЋ: Не знам, не знам уопште период тај кад су стигли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од кад сте Ви били у Малешиху на тим линијама?

СВЕДОК ПЕТКО ТОМИЋ: Ја сам у Малешиху од почетка, од почетка сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Датум отприлике, месец, не морате тачно датум.

СВЕДОК ПЕТКО ТОМИЋ: Па прије него што је почео рат ми смо се укопавали около села, укопавали се и штитили као село, у почетку није ни почео рат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то месец тај почетак? Кажите нам месец макар.

СВЕДОК ПЕТКО ТОМИЋ: Можда је био, можда, заборавио сам који је, па можда тамо, зимски период је био, зима је била углавном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет нисте рекли месец, а које године макар?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Па '92.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 92. Је ли то почетак '92?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Почетак 92.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Почетак 92. Добро. Ми смо чули овде да сте били заменик команданта.

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Командира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командира Малешихке чете. Од кад сте постали?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Па после једно можда двије године, двије године сам био заменик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте постали заменик?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Не бих знао рећи тачно, само знам да сам био једно двије године заменик, не могу се сјетит тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хајде да видимо овако, до кад сте били заменик? До ког датума?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: До краја, до краја, док је стало до Дејтона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то, тај почетак и крај нас буне, никако да видимо кад је почетак а кад је крај, неодређено је, знате морате да нам кажете макар неки месец? Врло је незгодно овако да причамо, не знамо да утврдимо који је почетак, а не знамо да утврдимо који је крај.

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: '92. је почетак, је ли? Ал сам ја, тада није било ни чете, то су били водови, па сам био са једним одељењем-водом те фамилија, засеок Томић јел Јоцо, то је било на једном крају, тад није била чета, значи, ја сам био ту као командир тога одељења, вода, знате? Онда после, е сад Да Вам кажем који је датум. После пар, дал" је прошла година, не знам тачно кад се формирала та чета, па сам ја постао заменик, па сам прешао са својим људима тамо на прву борбену линију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро. Хајдемо да видимо, до кад сте били заменик?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Па до краја, Дејтона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До Дејтона?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1995?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Е сад пошто сте били, да ли сте били све време у Малешиху?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли знате можда колико су дуго ти "Симини четници" били у Малешиху?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Не знам, не бих знао тачно рећи колко су дуго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли знате кад су дошли?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А знате колико је бројала људи та јединица?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Па каже, рекао сам на почетку 15-20 људи, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је било жена у тој јединици?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Жена? Чуо сам да је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Нисам видео, нисам. Ја кажем Вам, нисам ја ту овај, долазио где су они живили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли су имали нека возила?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Јесу, имали су дал' 110 или 150-ка онај војни камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А неки џип, да ли је постојао? Да ли су имали неки џип?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли су они учествовали у неким акцијама док су били у Малешићу за то време док сте Ви тамо били, значи, док су они били у Малешићу да ли сте учествовали у неким акцијама са њима?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Ја нисам. Јесу они учествовали на Засеок тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад је то било?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Е сад, не могу се сјетит, само знам да су учествовали, да је било ваљда и рањених тамо на Засеоку. Ја ту нисам био, не могу тачно рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Где сте имали положај? Где су ти ровови били? Према којим местима?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Чета, кад је била чета, према Анђелићима, према Јусићима, према Клиси, тај дио смо држали, тај дио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли има неко село Ковачевић?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Да, Ковачевић, то је све тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то исто?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Исто је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је муслиманско село неко?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Све, све је муслиманско.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли су припадници тих «Симиних четника» држали стражу са вама у тим рововима?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су радили?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Они су били, шта је знам, они су били у некој кући доле смештени, ходали су где су хтели, нису били, са нама ништа контакта нису имали. Једно време су после кад је јел Клиса исељена, они су тамо су се пребацили у Клису. Е тамо су исто били, ми нисмо имали контакта никаквог са њима, што каже. Можда је неко имо, ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Ви сте заменик командира чете? Значи, Ви нисте имали никакве контакте?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли знате ко је имао контакта? Да ли су били под неком ингеренцијом? Под неком бригадом или да ли су имали неког надређеног?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Не бих знао то рећи. Знам да нису од нас никоме полагали рачуне, нису питали шта ни радили, са нама ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко би то могао да зна?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Па, откуд знам ја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас, Ви сте били ту, тамо присутни. Кога, на пример, сад ми да питамо то питање што смо питали Вас?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Појма немам, некога са већим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кога?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Откуд знам кога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је са већим чиновима?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Па има их, не знам кога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате кога?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Не знам ко са тим располаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У колико сте, рекли сте били су у једној кући, да ли су били још у некој кући "Симини четници" у Малешићу у то време распоређени, то јест смештени или су били само у тој једној кући? У колико кућа су били смештени?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Па види, ја како сам чуо, били су у једној, та је сад ја мислим порушена кућа, дал су били још у једној, мени се чини у двије куће су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У две?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имате, је ли постоје неки надимци, називи за те куће?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што имамо неке податке. Говори се о некој «белој кући», «жутој кући», «чичиној кући». Да ли сте чули за?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Не знам, «чичину кућу» то је та мала, мислим срушена чичина кућа што је, ту су били прво ваљда у тој кући. Гдје су после били по тим кућама, ту по селу. Кажем, 5-6 километра сам ја далеко од њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А не знате за те називе кућа? «Жута», «бела».

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: «Жута», «бела», не значи, ми ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте изјавили овде да су "Симини четници", да су паравојска.

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте мислили под тим?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Па да нису у саставу са нама је л'. Паравојска значи, сам као четник паравојска, тако су их називали је л'.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко их је називао?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Па сви онако, тако се сматра је л', чим је једна јединица од колко људи, не припада нигде, то је паравојска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не припада?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Не припада ниђе, нама не припада, значи, за нас је паравојска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите не припада вашој чети или?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Да, нашој чети не припада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли су можда припадали неком другом?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Не би знао рећи то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто онда кажете да су паравојска ако не знате. Можда су припадали неком другом, нису Вашој чети.

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Можда су, али ја колико сам ја знао, зато сам тако и рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли сте чули за нека догађања у Скочићу, ово што сте рекли што сте чули за убиства. А да ли сте чули за нека силовања Ромкиња? Неког мучења?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Нисам, нисам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате то?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Нисам то чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су пљачкане неке куће? Да ли сте чули за то?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Нисам, нисам ни то чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни то чули?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Нисам. То је Скочић далеко од мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли знате када је, да ли је срушена џамија у Скочићу?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Знам да је у Козлуку срушена, а чуо сам изгледа да је и у Скочићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате кад је то било?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Не би знао рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули ништа?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Нисам чуо, само сам чуо да је срушена и у Козлуку а сигурно и у Скочићу да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте виђали Ви «Симу четника»?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Не бих знао рећи, виђао сам их у пролазу камионом, знате. С камионом сам виђао, али ко је Симо, ко је од њих Симо, нисам никада овако видио га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Припаднике јединице сте виђали само у камиону?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте их видели у селу кад сте били?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Па нисам, нисам ја био ту у селу кад су они били. Они су после отишли за Клису кад смо ми дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Даћу реч заменику тужиоца.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Заменик тужиоца Петровић. Ја бих Вас питао пошто сте поменули да је неко неке скидао голе ту у селу, зашто?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Зато што је ли, напије се, пуцао, испуцао је, па је неко пријавио да је непослушан, да је недисциплинован и ти су највише као ето, њима се пожалили да они помогну у организацији тој, те страже тије. И он је онда узео ако сам ја рекао, или је неко рекао да сам ја, онда он мене скине за пример овим другима да не би се то дешавало, овај пуцњава и то по селу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли су то радили ови из Симине јединице?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Не, то је неки Нишки тако сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нишки?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Ниски. Мало пре сте рекли Нишки, али добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Даћу реч.

АДВ.САВА МАЛЕШЕВИЋ: Адвокат Малешевић, бранилац Симе Богдановића. Интересује ме да ли, сем што сте чули, да ли сте Ви ишта видели у Скочићу, Козлуку, Клиси?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Ништа нисам видио, само сам чуо.

АДВ.САВА МАЛЕШЕВИЋ: А како се звао Ваш командир чете?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Милан Радић.

АДВ.САВА МАЛЕШЕВИЋ: А како, да ли је било између Вас и Симине групе икада сукоба?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Са мном није, кад сам ја, ја сам касније постао овај заменик њему, кад сам је пришао Милану.

АДВ.САВА МАЛЕШЕВИЋ: Да ли је Симинова група у селу правила икакве проблеме?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Дешавало се да су, овај, шта ја знам, једно прасе су узели од некога ту сељака.

АДВ.САВА МАЛЕШЕВИЋ: Јел сте Ви то видели?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Нисам, тако сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро. Испричајте нам за то прасе, да чујемо.

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Узели су прасе испекли су, а момак је отишао је л' на линију, био негде, шта ја знам, на терену, где је био, они су узели прасе, па је то командир мени причао, да је он реаговао на то што је он узео од те сиротиње, то сам чуо.

АДВ.САВА МАЛЕШЕВИЋ: Значи, Ви нисте ништа од проблема доживели? Све по чувењу.

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Ништа ја нисам, ја нисам лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате више питања? Захваљујем. Дал има још неко од бранилаца? Да ли има неко од окривљених да постави питање? Не? Даћу реч пуномоћнику оштећених.

НАТАША КАНДИЋ: Наташа Кандић. Да ли Ви имате неки надимак?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Имам.

НАТАША КАНДИЋ: Какав?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: «Гавран».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам само разумео, који?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Гавран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гавран.

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: То је на мотороли, то је на мотороли сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Овај, кажите ми овај, је л' се Ви сећате када су та група "Симини четници" дошли у село у Малешини?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Не сећам се, не знам кад су дошли. Што кажем, ја сам био 6 километара од Малешини, Ви знате сигурно.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли сте долазили у село?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Не, какво село.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, Ви сте били у Томићу је ли тако?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Да, да, није, то смо ми држали пошто је ту био и Козлук и Калодрани сви, ми нисмо ишли на тај дио, ми смо ту одређени и остали смо ту да дежурамо док се није то све овај, разбистрило и онда смо.

НАТАША КАНДИЋ: Ви сте били заменик командира, па можда знате да ми објасните.

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Ал' у то време нисам био заменик, у то време сам имао само тај Томић и ту групу коју сам ја као представљао ту на том дјелу положаја.

НАТАША КАНДИЋ: Колику групу?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Па то је било стараца, Томића и Осића колико.

НАТАША КАНДИЋ: Па добро, ал' само да Вас питам, да ли знате, кад нека тако група дође и смести се у неко село, је ли она пита некога за дозволу да се смести, да уђе у неке куће или је то било?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Пита сада, сад би питао, у оно време се није питало брате, у оно време су они били за нас страх и трепет, сад јел' после четири године ратовања, да дође нека друга група тако на такав начин сигурно не би тако дозволило се, јер имамо и ми неког искуства, онда само бјеж' да га не видиш. Тако је било.

НАТАША КАНДИЋ: А кажите ми, је л' сте Ви са том Вашом групом ишли у нека села около у овај?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Не, не, ми смо имали ту около је л' села, тога Засеока, ископане ровове и ту смо стајали и ту смо дежурали, стражу држали.

НАТАША КАНДИЋ: А кажите ми овај, је л' постојао кризни штаб?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кризни штаб чега?

НАТАША КАНДИЋ: Кризни штаб у селу?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Јесте, у селу горе је постојао кризни штаб у центру горе овај ђе је то село, у центру села, познајете сигурно ђе је то постојало.

НАТАША КАНДИЋ: Јел сте Ви били у кризном штабу?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Нисам.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Је л' познајете људе из Малешиха?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Све?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Претежно све.

НАТАША КАНДИЋ: Је л' сте некад са неким причали, питали, чули нешто од некога о догађајима у Малешиху или у Скочићу?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Па то све што сам чуо, то сам рекао.

НАТАША КАНДИЋ: Је л' има неко чије име бисте могли да наведете да сте причали с њим, да Вам је нешто рекао?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Па не, то је прошло много времена, да се ја не могу сјетит с ким сам причао.

НАТАША КАНДИЋ: А је л' сте овај, јел сте чули овај да ли је неко од људи, од Срба у Малешиху видео када су Роми убијени?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Нисам, нисам.

НАТАША КАНДИЋ: Ви имате брата јел?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Где он ради?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: У болници.

НАТАША КАНДИЋ: Је л' он зна нешто о догађајима у?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Не зна, он није био у Малешиху, он је био у болници горе.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли био у време кад је дечак доведен?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: У болници, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У болници у Зворнику?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Је ли Вам је он нешто причао о томе ко је дечак?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Није, само ја сам овај, кад сам био код њега горе, тог дечака сам можда овај, чуо сам да је ту тај дечак да. Та што се десила та церемонија, као дечак је остао ту у болници се налази, то сам чуо.

НАТАША КАНДИЋ: А шта сте још чули?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Ништа, то само што сам чуо.

НАТАША КАНДИЋ: Шта, да је остао? Како остао дечак?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Да је отишао код некога је ли Србина кући и да је тај Србин га узео, да га је одвео у болницу горе, дал' у болницу, ја мислим у болници се нашао а ђе га је предао, не знам.

НАТАША КАНДИЋ: А је ли сте чули како се зове тај Србин?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Јесам. Ал' то сам чуо касније опет. После овога првога овде што сам био, то сам чуо да је Властимир Пантић.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли сте причали са њим некад?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Нисам.

НАТАША КАНДИЋ: Нисте га никад питали?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Нисам.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Хвала. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем. Ако нема више питања. Нема? Добро. Да ли имате неке трошкове за долазак данас у суд?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате трошкове?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Па како немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сумњам да имате, да чујемо само.

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Не, нисам мислио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте дошли Ви данас овде у наш суд?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Па, дошао сам са колима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колима сте? Чијим колима сте дошли?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Са оним Миланом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Миланом сте дошли? А Милан нама рече да је сам дошао.

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Не, ја идем са њим назад знаш, а дошао сам ја сам из Новог Сада, ја радим у Новом Саду, а с Миланом се враћам, а дошао из Новог Сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па чекајте, сад сте рекли да сте дошли са Миланом? Како сте дошли?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Дошао сам аутобусом из Новог Сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аутобусом из Новог Сада. Добро.

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: А с Миланом идем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колика је цена карте од Новог Сада до Београда, колико сте платили карту?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: 450 динара. Ја мислим тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 450 динара? А враћате се са Миланом? Милану смо платили трошкове, значи, немојте да Вам, нема да делите трошкове, њему је плаћено, само да идете с њим. А Ви имате неке трошкове осим тих 450 динара? Нешто, да ли сте јели нешто и тако даље.

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Па добро, како нисам. Мислим, знате и сами.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па колико су Вам трошкови хајде шта сте јели?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Па не, ако имате Ви одређено колико су трошкови ти моји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ми имамо одређено, али.

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Не могу ја сад рећ' мени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дужни смо да питамо.

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Па добро, Ви имате нешто сигурно, не могу ја данас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико Ви тражите?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Колика ми је дневница данас, ја данас остајем без посла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А остали сте без посла? Е сад, то морате да доставите од послодавца.

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да доставите доказ да је данас, да нисте добили дневницу, колика је та дневница, да ли сте добили слободан дан, да ли сте добили неплаћено, да видимо, па ћемо онда да одлучимо о томе накнадно. За сада ћемо само да Вам платимо путне трошкове и ако имате неке трошкове за исхрану, нешто, то је то.

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Морао сам доручковати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте нешто јели?

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Јесам, бурек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бурек сте јели? Добро. И колико је то? Даћу Вам 1.000,00 динара.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се сведоку исплати 1.000,00 (хиљаду) динара на име аутобуске карте као и трошкова исхране.

СВЕДОК ТОМИЋ ПЕТКО: Је л' сте рачунали бурек?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде, завршили смо, слободни сте. Нека дође оштећени.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су у међувремену пристигли оштећени Бајрић Алија као и преостали сведоци Симић Миливоје, Ристановић Сава, Јовановић Раде.

Испитаће се

СВЕДОК-ОШТЕЋЕНИ БАЈРИЋ АЛИЈА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан Бајрићу.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да узмемо Ваше личне податке. Од оца?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Хаса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша година рођења?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: 1966.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Где сте рођени?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: У Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На којој адреси сте тренутно?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: У Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите адресу.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Доње Петровце, Тузла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли познајете окривљене?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Богдановић Сима, Богдановић Дамир, Стојановић Зоран, Гаврић Томислав и Шевић Ђорђе.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни у сродству ни у завади?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте овде сведок, саслушавате се као сведок.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Не могу бити сведок, ја сам само оштећени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оштећени сте. Значи, дужан сам да Вас упозорим да сте дужни да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело. Такође, дужни сте да одговарате на сва питања, осим оних чијим би одговорима Вас или Ваше блиске сроднике изложили знатној материјалној штети, тешкој срамоти или кривичном гоњењу. Да ли је то јасно?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Јасно ми је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ту текст заклетве испред Вас. Прочитајте. Прочитајте наглас, да констатујемо.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Захваљујем.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Са личним подацима као што је констатовано. Након што је положио текст заклетве, прописно упозорен, опоменут, изјави:

Пре него што почнете, можете слободно да скинете јакну, мислим да је доста топло овде, бар је нама топло, не знам. Добро. Бајрићу, знате због чега сте овде? Саслушавани сте већ, што сте позвани, на које околности.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Нормално да ми је јасно зашто сам дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква су Ваша сазнања? Шта Ви знате о томе? Само, обратите пажњу, значи, да оне жене које су биле, о којима сте причали, које су биле заробљене.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имају псеудоним. Значи, имају псеудоним. Значи, немојте да изговарате њихова имена, оне су заштићене, «Алфа», «Бета», «Гама», не знам да ли знате сад ко је «Алфа», ко је «Бета», ко је «Гама», али у сваком случају.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Значи, жене које су биле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које су биле заробљене. Пошто сте причали, спомињали сте имена, сад.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Шта знате о свему томе?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Ја бих највише волио да ме неко шта пита, па да му одговорам, да ја не би сад историју причао неку. Кад сам прошли пут био овде, ја сам дао већ изјаву о томе што сам, зато што ја нисам био овде у Босни за то време рата, значи, не могу нешто причат' што нисам видио. По сазнању од ових цура што су били и од овог господина што је и он био за време рата тамо, значи, знам те информације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате сазнање. Добро. Сад овако, кад сте Ви напустили Скочић?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Ја сам напустио прије рата значи. Прије рата на једно два-три дана сам отишао из Скочића. Значи, отишао сам код брата у Новом Саду где сам био ту већ два месеца и 15. јуна сам отишо за Немачку у ствари за друге земље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од Ваше фамилије ко је остао у Скочићу?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Ко је остао? Остала ми мати и пуница. Значи, ташта како Ви кажете, ако је то род.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Бајрић? Бајрић Џемила и?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Ферхатовић Бисера, односно Мушка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мушка, добро.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Оштећена. А има и моја тетка која је Бајрић Зумра, која је исто родбина моја, а за њу није остао нико, значи, родбина преча, ми имамо, 'ајд ја сам нека као даља родбина, пошто носи моје презиме, значи, има неко, да ми је родбина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Бајрић Зумра, то је Ваша тетка?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Па дође ми ко тетка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И она је остала исто у Скочићу?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли се зна нешто шта је са њом?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Ништа се не зна, значи, они су све, сви су они пронађени, значи, они су сви пренађени, ал' нису комплетни, значи, та Зумра нема никога да би давала ДНК да би се давао ДНК, да би се препознало дал' је она ту, дал није, али сумњам, чим су сви нађени значи, она је ту у групи тој била. Значи, у мене мати је нађена, а некомплетна. Значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што се тиче пунице, она је комплетирана и сахрањена?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Сахрањена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте причали, да.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Да. То сам већ рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А сад за тетку не знате, јер нема ко да да ДНК?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто није имала ближе фамилије или?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Па и ако је имала, они су умрли. Значи, сад синови од тог брата не могу дати то је ли тако? Рекли су да то није ближњи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Значи, сазнања која имате се односе на?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Да, ако већ, ја мислим у прошлој изјави имате да се то десило, да су се скупили у једну кућу тамо код Рибића Мухамеда и да су ту их затворили, шта су радили. То сам све чуо од ових људи који су сад преживили то, и да су после туда у камиону покупљени и одвукли у непознатом правцу. По сазнању, после смо знали да су у правцу Малешиха ваљда у том правцу. То се све знало значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли сте се Ви вратили после у Скочић?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После тих догађања и после, кад сте се вратили у Скочић?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Ја сам се господине овај, судија како да Вам се обратим, ја сам се вратио већ био вратио у повратку 2000. – 2001. и 2001. имао сам геноцид. Напали су ме, запалили мој комби и од тог дана ја сам напустио мој крај али сам и даље ишао тамо и нисам имо никаквих проблема после. Имам и доказ да ми се то десило. Мало ме неко пита што не живимо? Ми смо још у страху, не само ја, сви који смо из Скочића. Ја имам овде да ми се то десило морам предложити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да останемо сад, објасните за странке шта сте ово, шта сте нам доставили.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: То је потврда да ми се то, да се то десило геноцид на мене, на повратника, да се повратили али су ми запалили комби и пуцали на тај комби мој. Ја сам покушао да га гасим, ал' нисам могао од метака да угасим. И тако ми је МУП зворнички дао потврду и колико је било оштећење и шта је било још у том комбију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је било у ноћи 21.3.2001.године?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Да. Зато кажем, зато ми имамо и даље тог страха, то што се десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја би да Вас питам да ли знате да ли је било улажења у куће и пљачкања куће Рома у Скочићу?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Пљачке?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Па, ми кад смо се вратили први пут, ја, то је било све порушено ручно, значи, ручно. Значи, што год је било у кућама, то је покупљено. Прво, у мојој кући је покупљено све што сам имо и порушено је са ручном. Значи, вађени блокови, блок по блок и није граната, није мина, значи, ручно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питао сам Вас у ствари за то вече, ту ноћ кад се десио тај покољ, да ли је тад, да ли знате можда нешто о томе? Не знате? Добро.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Не знам, не. Значи, ја не би то. Ја сам испрва Вама реко што знам, то ћу рећи, одговарати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам да ли знате кад је срушена џамија у Скочићу?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: По сазнању сад, значи, тог човека што је отишао тамо рушена је негде око јуна, да ли половина, не знам тачно то којег датума и наводно, ја мислим да је тако после тога да су они то и покупили их и то, како сам чуо то, да је се то десило после тог рушења џамије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су покупили Роме?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И одвели?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу нешто, Ви знате, имате сазнања само од ових девојака?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И овог дечка који је, са њим сте разговарали, то су Ваша сазнања?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Добро, тај дечко, дечко је био мали нормално колико је имао 9 година, и од њега сам некад знао, њега је спасило само што му је име било Иво, разумијете ме, ако је он изјавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Иво, какав Иво?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Њему је и надимак Иво, разумијеш, а он је нормано друго име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта га је спасло?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Спасило га зато што је војник, војник Републике Српске или Србије не знам ни ја, купио и у болницу, он је био рањен ваљда, шта знам, тако је мени објашњавао то кад сам га први пут видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се он том војнику представио као Иво?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Не, он да, као да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Вам је рекао?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Не, питао га је војник како се зовеш, он је рекао Иво, јер ми га сви звали Иво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате где су Хамзићи?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Хамзићи, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, насеље. Не знате?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Хамзићи, не знам за Хамзиће, да није другачије?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заселак неки?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Да није другачије?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда је и другачије, ми знамо овако?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Хамзићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту је неки наводно се вадио песак неки, била је нека рупа где се вадио песак, одатле су узимали.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Хамзићи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Ту у близини није пјесак био у том где смо ми живели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, не, не, па не питам за Скочић него питам.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: У свему је ли, у регији?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Јесте чули ко је направио тај покољ Рома у Скочићу?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: То сам од Вас чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од мене?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вам то нисам рекао.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Ја сам то од вас чуо ко је тај Богдановић Саво и то, то од никога нисам чуо другог пре да ја знам некога ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, добро. Јесу Вам причале ове девојке, жене, шта им се дешавало у Скочићу?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Па, дешавало се, прво девојке биле су наморене да се удају за њих, значи, наморани су били да се било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То прво да видимо у Скочићу шта им се десило, да ли су причале?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Нису у Скочићу ми ништа причале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису Вам причале?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: То су они били у једној кући и ту су ваљда да ли су малтретирани да ли нису то највероватније да јесу, али сад нису баш коначно, али има и људи који вештаци то могу да извјештају ону кућу, не знам да ли је ко ишао тамо, да ли је вештачио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису Вам причали ништа о Скочићу?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Што се тиче њих мислим, нису причали ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, даћу реч тужиоцу. Да ли имате питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац нема питања, неко од бранилаца? Колегинице Живановић изволите.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: (Бранилац окр. Стојановића) Стекла сам утисак из Ваших исказа од раније да сте Ви са Вашим рођакама само телефоном разговарали, никад нисте били у личном контакту?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Са којим?

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро. Будите љубазни, па ми кажите са колико рођака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питао је са којим, питао је само са којим?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Са којим родицама, рођакама, када?

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Док сте боравили у Немачкој.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: У Њемачкој.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Тако је. Са Вашим непосредним рођакама које су живеле у Скочићу у време?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Нису живеле у Скочићу, већ они су били Њемачкој.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Оне су биле у Немачкој.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Да.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Значи, нису живеле?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Нису биле ту, ако већ хоћете то је то у Њемачкој било, за време рата није се могло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита Вас бранилац да ли сте се видели непосредно са њима или сте телефонски контактирали?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Не, не, телефоном зато што је он био у Берлину, а ја сам био на други крај, нормално тако сам се чуо са њима.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Управо то сам и хтела да чујем, па Ва само молим да ми кажете, јел се сећате са колико рођака сте разговарали Ви, једном, две, три, четири?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Колико сам рођака. Они који су били горе само, само сам причао са рођаком овим у Берлину.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Говорим о женама.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: А о женама мислите.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Рођакама, говорим о женама.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: За време рата мислите. За време рата сам само чуо преко рођака мог значи, жена.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Он Вам је пренео причу?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Да, пренео је да је дошли, да су они дошли у Њемачкој, те две цуре ваљда и да је то мени почео причати шта се десило у Скочићу.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро. Ви лично ни са једном нисте разговарали?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Нисам ја.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Никада?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Не.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Када сте се вратили.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: У Босну мислите?

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: У Босну, доживели ову непријатност, јесте ли се тада и отишли за Тузлу, јесте ли се тада можда срили са неком од ових Ваших рођака?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Са овом цуром што је била у Лозници, она је дошла тамо код нас, значи, а контактирали.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: А хоћете да ми опишете када је била отприлике са ким је била, да ли се сећате тога, разлог зашто је била?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Где.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Када је дошла из Лознице тада.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Па значи, 2000. то је било, 2001. можда тад је то, они су се вратили из Лознице, значи, он је дошао ту код брата, тог Агановића који је рекли сте да не казујем та имена, она је дошла ту значи, то је опет прича која она није ни хтела да прича нама, није причала опширније, али то знање када се она се растала од тог човека, онда је почео те приче шта се десило у Скочићу.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Е само да ми појасните, је ли она дошла код брата у Немачку или је дошла у Тузлу?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Она је у Тузли код брата дошла.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро. И од тада више није одлазила одатле, ту је остала?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: И дан данас је ту.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: И дан данас, јесте ли тада са њом Ви конкретно разговарали? Рекосте она је нешто одбијала да прича о томе.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Госпођо ја са њима сам, са њом разговарао у двије три речи, она је почела мало причати шта је било и прекинула, значи, није могла више причати, значи, само је рекла да је одвезени у непознатом правцу, да су се скупили у ту кућу прво значи, све ми је причала тако и да је војска избацила њих на ливади некој и одвојила њих троје, колико је било, за удају, такорећи оженили, тако ми је причала.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: И ништа више?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Није ништа мени причала.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем, да ли има неко од окривљених питања оштећеном, не? Пуномоћници? Питања?

Констатујемо да је у међувремену приступила пуномоћник оштећених Рибих Зије и Агановић Шерифа - Славица Јовановић.

Само да Вас питам, да ли истичете одштетни захтев, да ли се придружујете кривичном гоњењу?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли истичете имовинско правни захтев, то је накнада штете, одштету?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли истичете то?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Одштету за ово убиство тамо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Ја сам прошли пута рекао нико не може моју мајку сада да надокнади, и исплатити моју мајку знаш, а сахрана нормално сахрана ту што буде та, шта знам и нормално сам ја оштећен и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете у парници то да остварите?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Ја би дозволио парницу, сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, то ћете истаћи у парници, а да ли се придружујете кривичном гоњењу?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Кривичном?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Па нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Оштећени изјављује да ће имовинско правни захтев остваривати у парници, а придружује се кривичном гоњењу.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Видели сте сами шта ми се десило 2001. године, па ме није нико ни оштетио ни ништа. Могао сам и погинути и све, ништа нису ми. Имам и решење само нисам понио, за то кривично дело што сте прочитали

друже судија, видели сте три месеца је добио тај човек, и ја знам ко је то урадио и виђам га сваки дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бајрићу да Вас питам да ли имате неке трошкове за долазак данас у суд?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Нормално да имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, знамо сви имају трошкове само да видимо колико су вам трошкови?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Па колико, дошао сам аутобусом, платио сам овде такси у два правца, значи, морам поново са таксијем до аутобуске и поново назад аутобусом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колико Вам је аутобуска карта, немојте да вадите кажите нам, колико Вам је аутобуска карта и колико Вам је такси до зграде суда? Колико сте платили?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: 15 марака ми је узео доведе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 15 марака?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Не марака еура, извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико Вам је аутобуска карта?

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Аутобуска карта је у једном правцу 29 марака. Ја, 29 марака, то ти је 15 еура.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је, значи, укупно 30 и у повратку исто толико и то је 60 и добићете још хиљаду динара на име исхране, то је 7.000,00 динара ћете добити.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Исхране, а дневница данас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако имате дневницу, ако имате нешто, ако нисте добили слободан дан или сте добили неплаћено.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Па, господине судија ја сам нормално свој дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда ћете доставити, морате да доставите доказ Бајрићу, слушајте, доставите доказ од послодавца колико је то дневница, колико износи.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Од послодавца?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте. И за сада.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Ја нисам запослен, али ја радим, ја храним дјецу од тога значи, скупљам старо гвожђе, секундарно се бавим и оставио сам значи, тај дан да би дошао овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доставите нам доказ колико је, колико кошта данашња дневница.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Па дневница Ви знате колико је дневница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, за сад је овако.

ОДОБРАВА СЕ исплата оштећеном у износу од 7.000,00 (седамхиљада) динара на име путних трошкова и исхране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је све захваљујем.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: Хвала, колико је то у маркама, у еврима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па отприлике 70 евра.

СВЕДОК ОШТ. АЛИЈА БАЈРИЋ: А да сам дошао са «рентакар»?

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одређује се пауза у трајању од 20 минута.

Довршено у 11,45 часова.

Након паузе наставља се главни претрес у 12:15 часова.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су заседање напустили бранилац друго-окривљеног адв. Иван Јанковић, те да ће га у даљем поступку мењати адв. Малешевић Сава по заменичком пуномоћју које доставља, као и бранилац адв. Милан Бирман, кога ће у даљем поступку замењивати адв. Гордана Живановић, а која изјављује да је исти то молио и за сутрашњи дан, али ће о томе обавестити председника већа.

Да ли сте сагласни Дамире и Томиславе?

Окривљени Богдановић Дамир и Гаврић Томислав су сагласни да њихове браниоце мења адвокат Малешевић, односно Живановић.

Испитаће се **СВЕДОК СИМИЋ МИЛИВОЈЕ**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Миливоје је ли тако?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сведок Симић Миливоје. Од оца?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Благоја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша година рођења?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: 1953.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Скочић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Станујте?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: У Скочићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Скочићу, добро, да ли познајете окривљене?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ко су окривљени, значи, ја ћу прочитати.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: То у позив онај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имена Богдановић Сима, Богдановић Дамир, Стојановић Зоран, Шевић Ђорђе и Гаврић Томислав?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никог, нисте ни у сродству ни у завади са њима онда?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте сведок у овом поступку, као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа представља кривично дело, значи, дужни сте да одговарате на сва питања осим оних чијим би одговорима Вас или Ваше блиске сроднике изложили знатној материјалној штети, тешкој срамоти или кривичном гоњењу, да ли је то јасно?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Потпуно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ту се налази текст заклетве, прочитајте га наглас, па да констатујемо да сте положили заклетву и да кренемо са испитивањем.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Са личним подацима као што је то констатовано. Након што је положио текст заклетве, прописно упозорен, опоменут изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Симићу знате због чега сте овде данас позвани, Ви сте већ сведочили раније.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Једном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једном овде код нас у суду у истрази, а били сте и у Тули је ли тако?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Тужилаштву, добро, знате на које околности треба да дате свој исказ?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били у то време у Скочићу, у време када су, време ратних догађања, да прво то почнемо?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Ја сам био припадник Посебне јединице полиције у Зворнику, Одељење Зворник до 01. јула те године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: До 01. јула, мој боравак је горе трајао дотле, а после 29. маја када ми је отац погинуо, тада сам прешао нормално у Козлук да радим и ту остао до краја рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте живели?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Живео у Скочићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Да, да, живео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али сте радили?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Нисам битисао ту, нисам боравио, био у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Зворнику сте и боравили?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Да, да, био ангажован.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ангажовани сте били, добро. Да ли имате нека сазнања у вези погибије Рома из Скочића?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не, ја сам прошли пут рекао ја сам само сазнао од мајке која ми је рекла да су одведени и ништа више, нити сам био ту тога дана нити има нешто конкретно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је рекла мајка?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па ништа, ја по доласку са смене рекла је «болан» каже, 'ајде да идем по наводима, «болан» каже «одведоше», без увреде «Цигане из Кармановца», то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Вам је то рекла?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Е па, не могу се сјетити дана. Време је било вече, јер сам радио тада био у смени у полицији, а не могу се сјетити тачно детаљно, углавном било је вече, по доласку са смјене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли можете за неки празник да повежете тај догађај?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па не могу, не знам тачно ни који датум је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, је ли знате, не знате?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што сте спомињали, Ви сами сте помињали Петровдан?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Петровдан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па, добро ја сам то од овога, ја сам дошао из Зворника и право вам кажем да ли сам био у Козлуку или на брани Црног муља, тамо код Зворника, то не могу, време је прошло, тачно могуће да је Петровдан, могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сами сте рекли, нешто помињали сте Петровдан отприлике око Петровдана је било то.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате кад је 12.07.?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: 12. јули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. У односу на тај датум, да ли нешто, да ли Вам је мајка рекла?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не, ништа конкретно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Жена стара, није ни знала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, кад Вам је то рекла у односу на?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Увече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У односу на тај датум? У односу на Петровдан?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па, вјероватно тај дан, а по сјећању вјероватно на тај дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је рекла, вечерас су однели, данас су однели, шта је рекла?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Рекла је «болан јесте чули», каже «одвели Цигане из Кармановца», ни ко, ни колико, ни зашто, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то да су тога дана одведени Цигани или су?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па тога дана вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тога дана?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Тога дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а Ви сте дошли кућу, колико је то сати било отприлике?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па, то је могло бити пола 8, седам и нешто, предао смену јер сам ја био у дежурној служби у полицији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и око пола 8 сте дошли у Скочић?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кући код мајке.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и шта је још рекла мајка?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па не могу, е па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било шта се дешавало то у Скочићу, шта је било, колико је, на пример, удаљена Ваша кућа или мајчина кућа од куће Хамдије Рибића

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па, нема пун километар. Нема километар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И шта је рекла, је ли чула нешто да је, је ли видела?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Ма не, ништа Да Вам кажем, изишла је, јер не могу да се сјетим шта је рекла, и да ли је имала времена да прича, јер ја имам своју кућу, ја имам своју, ја по доласку јавим се њој па кроз двориште идем у моју кућу где су ми жена и дјеца били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте нешто питали Ви на те околности?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па, право Да Вам кажем, нисам је питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, није Вас интересовало?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па, није интересовало него једноставно били смо ожалошћени, јер мој отац је тих дана извршио самоубиство, па тако да нисмо имали неких коментара. Нисмо имали нешто неких прича, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте били у добрим односима са комшијама Ромима из Скочића?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како да Вас не интересује шта се десило са њима, да не питате, да се не интересујете?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па не, право да кажем не знам што, не знам што, једноставно били смо у добрим односима, тај Хамдија кога помињете њега је чак мој отац вјенчао, био му сведок на венчању, он нас је звао кумом и ми њега нормално и ето, из милоште и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, како сте живели Ви у Скочићу пре рата?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Прије рата?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Како мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Муслимани, Срби и Роми?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте се слагали?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Слагали потпуно, звали једни друге на оно су били испраћаји у војску, те феште, па када је био Бајрам рецимо они горе из Скочића, они кад прођу поред куће донесу рецимо тако нешта, онда за Ускрс ми њима дамо јаја и то је то, то је био такав однос нормалан, без икаквих трзавица и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам, је ли знате кад су исељени Муслимани из Скочића?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Мислим да су исељени кад и Козлук 18. јуни чини ми се 1992. године, чини ми се да је тај био датум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, је ли то пре овог догађаја са Ромима 18. ако су и они били, то је можда било пре?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па прије, прије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само да Вас питам, да ли знате када је срушена џамија у Скочићу?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не. Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Знам кад је, мислим ако већ, знам кад је у Козлуку срушена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кад је срушена у Козлуку?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па 12. јула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 12. јула?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у Скочићу не знате кад је срушена?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па не знам. Ја кажем Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте дошли то вече код мајке кући, када Вам је то рекла што Вам је рекла, јесте видели џамију Ви у Скочићу?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не, не види се џамија од моје куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не види се?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Минарет се не види?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Ма не, ми смо доле на путу Зворник – Бијељина, а они су у брду, муслимански дио Скочића је у брду. И то има превоја тако да минарет се није видио никад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А мајка Вам није рекла нешто у вези рушења џамије?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па не, нисмо пуно причали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте о томе причали, добро.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Било би сад глупо, јер нисмо пуно, прошао крај ње и отишао у кућу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли знате можда да ли је било неких пљачкања тих ромских кућа у Скочићу, то вече?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па не могу Вам рећи, није ми јасно, није ми познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли Вам је нешто мајка причала да ли је неко убијен од Рома, баш у Скочићу не после, где су одведени, него да ли је убијен, да ли је било неких мучења, да ли је било силовања, да ли је нешто мајка чула на ту тему, да ли је могла да чује тих један километар удаљености?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Ма не, ту вече са мајком је завршен контакт у том обраћању њеном мени. То је завршено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И само то?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа више?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте се Ви после распитивали шта је са тим Ромима?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па Да Вам кажем, то се причало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се причало?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: То се причало, ја сам био припадник полиције и то се причало нормално да су одведени и да су побијени у селу Малешин, то је од Козлука ваздушном линијом можда три километра, четири, кажем ваздушном линијом, а ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одведени су где, у Малешин?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: И каже тамо су побијени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тамо су побијени?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: То је све била наше сазнање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то урадио?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како не знате сада?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па не, не, што би ја, не знамо, ја кажем причало се, причало се о људима које ја никад нисам видео очима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се причало, ко је то урадио?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па ја кажем Вама да је речено одведени, ко их је одвео, ко их је побио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам ја шта сте Ви мени рекли, али ја сам Вас питао да ли су Вам рекли ко је то урадио?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па не знам, кажем служба је била таква да шта ја знам, ми нисмо имали децидне податке у полицији ко је урадио то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Да ли је војска, да ли је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули нешто ко је урадио то?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: У догледно време касније тих дана док је било то актуелно, а после се причало да су то урадили некакви "Симини четници".

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко су ти "Симини четници"?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па немам појма, нисам видео људе никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радили сте у полицији?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули неке, је ли имате нека оперативна сазнања?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: О њима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О њима?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не. Ја сам једном дао изјаву и то је тачно било датум не би могао се сјетити нормално, јер је био летњи период, имали смо само контакт телефонски са њима неким, али тај који је имао контакт нама је пренео, он је био шеф обезбеђења, то је била ноћ кад смо били на брани, да се погасе светла, рефлектори и тако даље, имају нешто. Овај момак није хтео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам разумео, имају?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Имају нешта да раде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто треба да раде?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па, било је лето, не могу се сјетити дана и датума.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У односу на овај догађај у Скочићу?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па, могло би бити касније, јер тај момак који је био шеф обезбеђења, он је додуше за годину је и погинуо, Богићевић Бошко, он је био тада и он је рекао не, не, нећемо гасити и тако даље и то је било. Нисмо питали група, ми смо били задужени за брану, ко је каже и каква војска из Малешиха, каже да се угаси светло, рефлектори који обасјавају брану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То говорите о брани Црвеног муља, је ли тако?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Да, да, брана Црвеног муља на Бијелом потоку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И нисте угасили светло?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не, ми нисмо угасили светло и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, је ли мајка нешто причала за неке девојчице или девојке које су заробљене, које су?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Ма не, шта ће мајка причати, мајка није причала. Ми смо после сазнали да су неке одведене, да је једна чак била и удата за једног од њих. То је једна девојчица, у то доба девојка, мислим да је чак носила од моје мајке и млеко јер није то далеко, тако да ли је она Агановић или Махановић није битно, али углавном знам да је имала златни зуб та мала, е то. И каже она одведена, то су Мехмедове неке ћерке. То је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нећемо имена. Само да Вас питам, јесте чули за насеље Хамзиће?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Хамзићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хамзићи негде код Малешиха?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли има нека јама где се копао песак, јесте чули за то?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Нема Хамзића у Малешиху.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не, Малеших је српско, православно житје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је то, где су Хамзићи?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како знате да нема Хамзића у Малешиху?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па знам да нема, Малеших је претежно српско становништво. Малеших као село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а какве то везе има, како знате да нема у Малешиху, Хамзићи кад не знате где су Хамзићи.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па претпостављам нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А претпостављате?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Малеших је широк појам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Малеших је широк појам, добро. Јесте чули за неку јаму где се вадио песак па је остала, је ли има негде ту у крају?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто, неко место где се вадио песак?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не, код нас се песак вадио на Дрини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се вади?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: На Дрини, песак се вади на Дрини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Значи, нисте чули?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули за неко дете које је преживело масакр?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Јесам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па, чуо да је један мали преживео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само то?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па добро, стицајем околности било би сада, мислим да је тамо од Рибића, Рибић презивао се тај мали, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је било са њим, шта сте чули?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па, не знам шта је било са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је преживео, шта је, на који начин, где је дошао, ко га је спасао, је ли знате то можда нешто?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па Да Вам кажем, не знам ни ко га је спасао и где је дошао. Углавном чуо сам за то дете и да је било у Дому здравља у Зворнику, о њему су причало да је, хајде њихова нека што кажу, сви су га горе као волели, тимарили и то, тог малог волели га. То је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је то?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам ко је ту био зауджен од војске, био је рат, која јединица је била задужена за тај реон Скочић, Малешин?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Војска?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војска да, јединица?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па не би Вам могао рећи јер ја сам био припадник полиције, плаве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви не знате то?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па не

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која јединица полиције је била задужена?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: То је била СЈБ Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Центар безбедности Зворник?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Да. Да, Станица јавне безбедности Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Станица јавне безбедности?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Да, да. Зворник је био надлежан за уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је било када сте чули, јесте нешто предузели неке кораке да, као полиција, као?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па, не могу ја у име полиције говорит шта су предузели, то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па као полиција, Ви сте били у полицији, ја Вас питам да ли ја полиција нешто предузела?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Ја сам радио, ја сам у полицији био само дежурни, оперативни дежурни, тако да што се тиче терена и тих догађања на терену, то је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нисте нешто чули, да је нешто полиција ишла на увиђај или нешто да ли је било?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Ма не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не, не, ми те информације немамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Заменик тужиоца?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате питања. Неко од одбране. Изволите колегице Живановић, изволите.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ја бих се наставила на ову серију питања која Вам је председник већа поставио везано за Вашу дужност. Значи, били сте у саставу полиције у овим годинама, '92.?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Да у Зворнику, да.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Па бих Вас молила да кажете, пошто тврдите да сте чули да су то извршили неки "Симини четници", тако се причало. Да ли је вама познато јесу ли то људи са ваших простора или негде дошли са стране?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па не, Да Вам кажем, то ја кажем шта се причало, нема саде да је мени Јанко, Марко и то, то људи нису били с наших терена.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Нису били с ваших?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Ма не.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Па, јесте ли вршили проверу?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не, не, ја нисам имао прилике.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Јесте ли их јурили?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не, ја нисам имао прилике.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Јесте ли их хапсили?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не, не знам ко би могао.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Полиција.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Да Вам кажем ја сам радио, био дежурни оперативни, знате.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Јесте ли примили било какво писмено, усмено, телефонско обавештење, нема људи, дај да видимо шта је се то десило?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Тај је дио Малеша припао Зворнику као регији Звонику, а не Козлуку.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро. Рекли сте мало пре председнику већа на питање неко које вам је поставио да сте Ви дежурни оперативни, да немате везе са тереном.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па не да нема везе, има везе далеко од тога, али нема толико колико би.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, јесте ли били лично присутни моменту исељења Муслимана са тих простора?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Како мислите лично?

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Јесте ли били присутни кад су се исељавали Муслимани са тих простора ваших?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не, не, Да Вам кажем јесам био, али не у том облику.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Били сте присутни?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Чекајте мало.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Само моменат, били сте присутни. Будите љубазни па ми кажите у ком својству сте били присутни?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не, не, нас послали из Зворника по наредби.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Дошли сте у униформи?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Дошли у униформи да се обезбеди конвој.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Е сад будите љубазни па ми кажите ко је те радње изводио, исељења, ко је то, јесу ли то били опет неки Симини, Микини, Жиикини или неко сасвим трећи?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не, нама није речено ко, него је нама речено имате задатак да се одржи ред и мир у Козлуку дана тога и тога.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли се та ситуација разликовала од ове ситуације коју сте претходно описали, па кажете "Симини четници" били?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Да Вам кажем, ја не алудирам на Симине четнике као извршиоци и нешто, него ја кажем причало се, далеко од тога, причало се.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Него само да проверимо чињенице.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Ситуација је била потпуно мирна, људи су отишли у конвојима, људи су имали сабирни центар у Козлуку и отишли одатле, то је то.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли је у обе ситуације о свему томе, да ли имате нека сазнања, Ви лично?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Како мислите?

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: И у овоме што смо разговарали за Муслимане и овоме што смо разговарали за ове Роме, да ли имате сазнања да ли је војска била упозната са тим?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па не, Да Вам кажем право, ми нисмо имали пуно уплитања у то, чак штавише, из неких моралних разлога ми смо били по страни. Ето мало, случајно да су мене и још некакве одредили тамо, ја више не знам ни ко је био, било нам је једноставно да се повучемо нека људи мирно наставе путешествије куд иду. Ко је већ то организовао, како, то није до мене, нити ја имам појма ко је.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Је ли било неких договора у вези са тим претходно, са структурама неким, са кризним штабовима, са војним штабовима?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Ма не може се тражит договори, ја сам био полицајац. Ма, ја сам био обичан полицајац.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Молим?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па ја сам био обичан радник у полицији, ја нисам био руководни радник, оперативни дежурни или дежурни није руководни радник.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Немате никаква лична сазнања?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Ма не, не.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро. Ви сте се о томе изјашњавали у своме исказу претходном код истражног судије, ја бих Вас молила само да ми кажете поново, било је неке разлике Бобан се спомиње неки полицајац. Је ли Вама познато то, је ли то неки Ваш колега?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Да, био ми је колега, али он је погинуо '93. године у јуну, погинуо је.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: 1993.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Да.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли је то овај кога сте сад споменули у овој причи везано за паљење и гашење светла?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Јесте, Богићевић Бошко, да.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Какав је Ваш однос у полицији био у смислу надређени подређени, то хоћу да Вас питам?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па Да Вам кажем, нисмо имали контакте, он је могао добити налог, патролни налог и нешто и.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Је ли он био неки виши од вас функцијом?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не, не.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Јесте ли једнаки били ту, на тој брани?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: На брани, он је био виши.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Он је био виши?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Да, да, он је био шеф обезбеђења или руководиоца обезбеђења или командри.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Је ли он рече да се тражи нешто за гашење?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Он је рекао нама, пробудио нас и рекао, ја не вежем датуме, јер не могу датуме ни памтити, каже траже некакви да погасимо светла, рефлеткоре.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: А Ви одбисте то?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не ја.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Он је одбио?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Он је одбио, а ми смо били.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: А он је?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Био човек стражар, а ми смо били на одмору.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Е добро, хвала.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Ноћном.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли се сећате где је он живео?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Бобан?

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Живео је ту до тих Рома 200 метара.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: 200 метара. Да ли се сећате пошто сте везали тај дан кад се дешавало то са Ромима за дан кад сте дошли и разговарали са Вашом мамом и мама Вам рекла то што вам рекла. Да ли се сећате, јесте ли тог дана имали контакт са Бобаном, јел био с Вама на послу, је ли радио?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не знам, имао је распоред, ако треба има распоред, не могу тврдити, можда је био ноћна, не могу тврдити.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: И само ћу још једну ствар да Вас питам, извините само.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Ништа, ништа.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: И да, молила бих Вас само да ми кажете да ли Вам је као, хајде да кажем службеном лицу, раднику СУП-а познато да ли је било још војске на просторима Малешиха, Скочића, и тих места?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Да ли је било још војске?

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па није ми познато.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Молим?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па није ми познато јер не знам шта би, војска и полиција нису имали неки контакт, то бог зна.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа захваљујем. Да ли има неко од окривљених питања? Богдановић Сима, изволите. Исто приђите овде, можете сад пошто нема колеге Бирмана можете, боље ће Вам бити за његов микрофон.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Питао бих Вас, када сте били на брани Црвеног муља на обезбеђењу.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Да.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Да ли се сећате, да ли је то било почетак септембра није битно. Да ли се сећате да су у Клиси убијени двоје људи из Петковаца који су ишли да скупљају воће или шљиве или тако нешто. Двоје људи из Петковаца у Клиси да су убијени?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Можда тај термин нисам био горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво је питање да ли се сећате или не?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Ма не, не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се, добро. Друго питање.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не, не.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Питање везано за ово прво, али 'ајде поставићу и друго. По вашем сећању када је отприлике било то кад је тражено од Вас да угасите светло на брани?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Ја опет кажем датуме не могу памтити, јер то није било време за памћење.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Није битан.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Био је летњи период, нешто се догодило, овако мало чудно. Пардон, ви сте Симо Богдановић, јел' тако? Догодио се нешто чудно и речено је сутрадан ујутру, нама је дошао некакав Мијић, он је већ покојни и рекао да му је те вечери, те вечери да су нестала два овна.витоперени као професионално ми смо алудирали на то да је се могло догодити то, то и то, ништа више, а датум не могу, био је летњи период, можда мало више нагињало ка августу, септембру, али није битно.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Да ли је у то време био неко у Клиси?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Како мислите неко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како мислите ко је био у Клиси?

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Нека јединица или?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па не знам, нисмо ми имали. Наша надлежност је била да штитимо брану од црвеног муња.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Да ли сте пролазили кроз Клисус или Петковце када сте ишли на посао и с посла?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не, ми нисмо ишли на посао и с послам, него ми смо имали маршруту, нас су довозили и враћали.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем. Да ли има још неко од окривљених питања. Има пуномоћник.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте Ви у полицији, тим пре што сте били оперативни дежурни, мислим сазнавали било какве податке о томе које добровољачке јединице бораве на тим просторима, значи, Малешин, онда Скопичи и тако у тој околини?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не, то није био мој домен, ја сам био потчињени, ја сам био радник.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Па добро потчињени, али ипак информације сте као дежурни сте добијали неке почетне информације и спроводили и преносили их даље?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па Да Вам кажем, улога дежурног у рату је нешто сасвим дијаметрално супротно него данас. Шта је онда могао дежурни, шта је имао овлаштење, да прикупи људе, да упути на задатке, да им изда патролне налоге, ништа више, и да буде на вези са радио уређајима.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, значи, нисте знали које јединице ту?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не, не.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А јесте ли знали ево конкретно, јесте ли знали да негде у том периоду налази ту јединица добровољачка звана "Симини четници"?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па Да Вам кажем, ми смо сазнали кад је неко, кад се причало по Козлуку и околини да је то урађено ту и ту, и да имају "Симини четници" у Малешину, никад нисам видео Симу до овог момента у животу.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли сте редовно одлазили, кажете радили сте у Зворнику и на тој брани, да ли сте редовно одлазили кући на спавање?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не, не, ја сам био у Зворнику до 01.јула, од 01.јула сам прешао у Козлук, нисмо одлазили редовно, били смо стационирани горе на хотел «Дрина», тамо смо боравили и нисмо ишли кућама, не.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, а те вечери кад сте дошли кући, осим мајке, јел' Вам супруга нешто рекла о томе шта се дешавало у селу и то, или само мајка, комшије на пример?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па Да Вам кажем, да ли је била жена ту или није, ја вам то не могу тврдити, јер они су били избегли у Пилицу, жена и дјеца, па је она повремено долазила преко дана да намири шта има намирити, а мајка је била, мајка је стара била, она није хтела да напушта.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли су Вама били познати разлози што ти Роми нису отишли из села, значи, зашто се они нису одселили него су остали, Муслимани, остали Роми?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Да Вам кажем, једино шта је се приметило да њих нема међу Муслиманима, приметило се да, их нема. Да је неко поставио питање није, јер ми смо, они су путујући, реко можда људи отишли прије, нисмо их виђали, ја их нисам виђао тих дана нигде.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли знате да су им неки комшије Срби саветовали да остану у село, да се не селе?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не, не, било би, не, не знам ни ко би то могао бити и ко је то.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли сте знали да су они из безбедоносних неких разлога окупљају у тој Хамдијиној кући?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: И да спавају у њој?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не. Да Вам кажем, нисам имао никакву, па једноставно и шта, рат је, чувај главу и то је то, ко да мисли о некоме.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли Вам је после тога, значи, након тог догађаја, да ли се причало да се нека тела мртва налазе разбацана по шуми, поред те неке јаме, и то и да је неко долазио после да их сакупља?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Да Вам кажем нешто, ја мало прије рекох, подручје Малешиха је била ингиренција Зворника.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, а колико је Малеших далеко од Скочића?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Од Скочића, рекао мало прије, око 3, 4 километра, али од мене можда мало даље, јер ја сам доле у подножју, од Козлука далеко око три километра ваздушном линијом.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А Ви нисте ни као мештанин ту нешто чули у том смислу да се тамо налазе мртва тела, то је ипак три, четири километра далеко?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Да Вам кажем, тешко је о томе дал чуо ил не чуо. Ја сам чуо само, то о чему се причало да је, да су одведени, и тако даље, мало пре што сам реко да не понављам. А децидно да је неко, не могу то ни тврдити ни.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А када сте чули да су убијени, јесте ли чули, јесте ли сазнали, кад сте сазнали да су ти људи мртви?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па Да Вам кажем, по Козлуку се причало међу колегама се причало да су Роми побијени, одвежени и побијени и после тога кад ми је мајка рекла тога дана да су одведени.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли знате да ли су њихове куће после тога опљачкане и да ли се неко уселио у њих и тако, да ли их је неко користио?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Да Вам кажем, те куће што се тиче пљачке то не могу ништа говорити јер не знам, а у њих су дошли људи које куда, било је из Високог, било је из Растошнице, било из Витинице, Оџачине и тако.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А о деловању ове добровољачке јединице након тога, јесте ли чули нешто о деловању ове јединице "Симини четници"?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Да Вам кажем, нису они били интересантни данас, јер ми нисмо неке контакте, нису, нисмо, биле су што кажу подељене надлежности војска и полиција, полиција од маја те године одржавала јавни ред и мир, радила је по ПС-у, а друго не могу ја ништа рећи.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Хвала, немам више.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем. Наташа Кандић, изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Ја имам само једно питање поменули сте Нишког ко је он?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Који Нишки, ко је поменуо?

НАТАША КАНДИЋ: Па овде сте га.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Ма не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, није он поменуо.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не, не.

НАТАША КАНДИЋ: Ма не, мало пре је рекао Нишки погинуо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то питање?

НАТАША КАНДИЋ: Па вратићемо транскрипт. Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то питање?

НАТАША КАНДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па није, није га поменуо.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Нисам, немам појма шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није поменуо, погрешили, нешто нисте добро чули.

НАТАША КАНДИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако нема више питања за сведока, ја се захваљујем. Да ли имате неке трошкове за долазак?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, разумем Вас, колики су вам трошкови?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Колики, па добро, путарина и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колики су Вам трошкови?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Па, не знам колико ви то дајете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чиме сте дошли?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Дошао аутобусом и таксијем од аутобуске до овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И аутобусом и таксијем, добро. Колико Вам је повратна карта од Зворника?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Од Козлука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од Козлука? добро.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: 32 марке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је 16 евра, је ли тако?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: 16 у једном, ја, 16 евра и мало више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То у једном правцу?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Не, не, у оба правца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У оба то је.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Повратна, рекао сам повратна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и колико је такси био?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Хиљаду и нешто динара, хиљаду чини ми се и тридесет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је од станице до овде и треба да се вратите. То ће бити, нек буде 3.000,00, даћу Вам 50 евра, односно 5.000,00 динара.

Сведок трошкове тражи у износу од 5.000,00 динара на име повратне карте аутобусом од Козлука до Београда као и 3.000,00 динара на име таксија.

Значи, у све у купном износу од 5.000,00 динара?

ОДОБРАВА СЕ исплата трошкова у износу од 5.000,00 динара сведоку.

Захваљујемо.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Живели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења, пријатно.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ СИМИЋ: Пријатно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада може да уђе Ристановић Сава.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Само би хтела да питам, да проверим да ли сте добили наше пуномоћје од оштећеног Агановић Шерифа, ја сам то доставила преко писарнице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ево сад ћу да питам. Нисмо, нисмо добили. Кад сте доставили?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Ја мислим да је било одмах непосредно иза оног претреса у октобру, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја га нисам видео, али проверићемо, проверићемо.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Имам доказ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако имате примерак па сутра, хајде сутра, можда се негде загубило, али сутра нам доставите.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је у међувремену окривљени Богдановић Дамир, суду доставио две потврде војне поште 7469 Зворник, од 06.10.1992.године, и 31.12.1992.године, у оригиналу с обзиром да су фотокопије достављене од стране његовог браниоца, па ће након извршеног увида у оригинале исти бити враћени након што се сравни са фотокопијама.

Добићете сутра, да видимо да ли је то верно оригиналу, да констатујемо и онда ћемо вам вратити оригинале ако вам је потребно.

Окривљени Богдановић без микрофона изјављује да има оригинал захтева за подношење оружја. Односно одговор СУП-а Рума одобрење о набављању оружја, то јест дозвола, па може да достави одмах уколико суд сматра да му је потребно.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да другоокривљени Богдановић Дамир суду доставља одобрење за набављање оружја од 03.12.1992.године издато од Међуопштинског секретаријата за унутрашње послове из Руме, као и копију истог па након што је извршен увид у оригинал и утврђено да је исти идентичан са фотокопијом, оригиналн се враћа окривљеном а копија се задржава за списе предмета.

Испитаће се
СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испитаће се сведок Ристановић Сава?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Крсте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша година рођења?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: 26.01.1949.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: У Јасеници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адреса становања?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Скочић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у сродству или завади са окривљенима?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете ви окривљене уопште?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Не познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А је ли знате ко су окривљени?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Па из, само из дописа знам имена и презимена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Богдановић Сима, Богдановић Дамир, Стојановић Зоран, Гаврић Томислав и Шевић Ђорђе.

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Не знам ни једног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте као сведок дужни да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни једино да одговарате на питања чијим би одговорима Вас или Ваше блиске сроднике изложили знатној материјалној штети, тешкој срамоти или кривичном гоњењу. Да ли је то јасно?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ту текст заклетве, прочитајте текст заклетве гласно да га чујемо па ћемо констатовати.

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од тога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем.

Са личним подацима како је то констатовано, након што је положио текст заклетве, прописно упозорен, опоменут, изјави:

Добро, Ристановићу, јел ви знате због чега сте позвани?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Па знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате, давали сте већ свој исказ?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На које околности, шта Ви знате о догађајима у Скочићу у вези са овим Ромима и њиховим страдањем, изволите.

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Па, ја само знам толико што сам ту комшија први, а тог дана кад се то све дешавало ја нисам био ту кући, зато што сам био у радној обавези, радио сам са комбајом и вршалицом, пшеницу смо скидали, радио сам у фирми у «Агропрому» у Зворнику, а кад сам дошао кући само ми је отац и мајка пренели да је дошо неки камион војни и одвукао те моје комшије у непознатом правцу, нити знам колико их је било ни шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте сазнали од?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Од оца и мајке кад сам дошао кући онда су они били ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца и мајке. Шта су вам причали?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Па, само ми рекли то да је дошао један војни камион и да је дошо неки, дал су ишла два џипа ил' нешто и да су купили те Роме и одвели у непознатом правцу, ја више ништа нисам мога да сазнам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде да питам прво кад је то било?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: То је било 12.јула '92.године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тачно знате да је 12?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Па знате како, тад је Петровдан, вашар био, па сам, по томе ме асоцира на датум који се не мења, Петровдан је увек 12.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У колико сати се то десило?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Не знам тачно у колико сати, ја само знам да сам навече дошао негде око 9, пола десет, кући и да сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код истражног судије сте рекли око 8 часова увече, око 20 часова.

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Добро, то ми отац и мајка пренели да се дешавало то у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, рекли сте да сте дошли?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: А могуће, мислим не знам тачно, али кажем после осам сам дошао, не могу време тачно потрефити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта је било са џамијом у Скочићу?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Ја сам прошао горе, срушена је, видео сам да нема мунаре, пошто се види, од моје куће се види добро, видео сам да је нема, да је мунара пала, да је нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли Вам рекли нешто родитељи?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Само се чула детонација, они су само чули детонацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули су експлозију?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Ја, ја, само, ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да нису чули експлозију, код истражног судије?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Не знам, ја мислим да сам реко да су чули, чула се детонација, то била повелика детонација се десила, вероватно су морали чути, јел нам није далеко кућа од џамије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је удаљена кућа од џамије отприлике?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Па, негде око километар ипо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и шта су још чули осим детонације, експлозије, јесу ли чули неку кукњаву, запомагања, да ли су чули неку?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Они су ми пренели да су чули да, кад су купили те Роме да се чула кукњава, запомагање, да, али они су старији били, оба двоје су помрли, после рата, старији су били и они нису смели ни отићи горе, ни прићи да виде шта се дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је кукао, ко је запомагао, јесу ли вам рекли родитељи?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Па кукали, они су чули кукњаву, нису они лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су жене, да ли су мушкарци, да ли су деца, јесу ли Вам рекли?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Они су само могли чути кукњаву, али нису могли знати ко кука горе, да ли деца или жене и, мислим то нису могли ни физички виђети ни чути. Само су чули да се чује галама и кукњава и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли да Ваши родитељи нису прилазили том месту.

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Нису, нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се чула та галама, а да ли је неко од мештана Скочића прилазио том месту?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Нисам чуо, и не верујем да је од мештана Скочића у том моменту неко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто не верујете?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Па зато што су све, и што је било кући то је било све старији људи и жене, од омладине нико ту није био присутан и није ни смео, како ће ако није војно ангажован или нешто да приђе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па нема везе што није био војно ангажован.

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Па знам, али се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као човек да приђе да види шта се дешава, да заштити те људе у крајњој линији?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Ја нисам, искрено нисам чуо, нисам ни покушавао, нисам ни био ту па да могу да кажем да сам чуо да је неко прилазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли Вам још нешто родитељи говорили за тај догађај?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Нису, само су ми рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било силовања?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Нису, нису, они.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Убијања ту на лицу места, да ли је било мучења?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Нису то они могли ни видјети нити, ниту прилазили како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте Ви сазнали нешто после, од тога?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Нисам, право да Вам кажем, ја нисам ни знао ни где су отерани ни шта се дешавало, ништа, пошто они су отерани из мог места даље сигурно десетак километара, двадесет отерани, значи, нисам знао ни где ни шта, тек сам после сазнао да се, причало се да су били у Малешиху и то, али то је већ причано, то сви знају и свако зна то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сви знају?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Па сви људи су чули да су били у Малешиху.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био у Малешиху?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Па ти Роми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су били у Малешиху?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Е, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На који начин су били у Малешиху?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Не знам, тамо су отерани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сви знају да су били у Малешиху?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Па не, па мислим виђали су их каже тамо, и отерани су тамо, али ја нисам ишао у Малеших.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А је ли знате каква је судбина тих Рома?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Па, чуо сам да су их побили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, како су били у Малешиху, чули сте да су били у Малешиху, да су тамо?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Па, били су једно време горе, мислим, ја не знам ни колико ни колико су се задржавали ни кад се то десило, мислим, лично не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где сте чули да су побијени?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Е не знам, мислим стварно не знам, ни данас дан не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су бачена тела, је ли знате то?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Нити знам терен тај горе уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате да је неко преживео?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Е то знам, чуо сам да је један дјечко доведен у болници и да је био у болници, причало се Зијо што ми је комшија, знам их, мислим знам га лично, да је био у болници у Зворнику и да је из болнице кад је, колико је био не знам, да је пребачен у Црну Гору, е даљу судбину његову нисам знао и ни данас дан не знам где се налази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате за судбину неких девојака које су поштеђене да кажемо, тог масакра, значи, нису убијене, него?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Причало се да су две отишле. Ја за две сам чуо да су отишле, да су ти оженили који су били са том војском, да је неко од тих војника оженио те две. Е тако се причало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Ви знате ко су те две?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Па знам, по именке не бих могао, али знам о којима се ради и чије су, знам им родитеље, пошто њихова кућа и моја су удаљене 150 метара ваздушном линијом, знао сам те комшије пошто сам ту живио од '49. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како су пре рата, како су живели Роми и Муслимани и Срби у Скочићу?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Па добро, ја бар и моја родбина, мој комшилук није имао неких великих проблема с њима, дружили смо се, радили заједно и мислим ја нисам осетио никакву угроженост што се тиче тога, што сам живио с њима ту заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде сте говорили да су Муслимани раније, пре овог догађаја, протерани из Скочића, односно исељени.

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Они јесу исељени, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било, да ли знате можда?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Не знам датум, за њих не знам стварно, нисам био ту уопште тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дана на пример, у односу на овај догађај са Ромима, у односу на тај Петровдан?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Не знам тачно, али по мени, негде можда двадесетак дана после тога, колико се ја сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре тога мислите?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Пре, пре тог догађаја да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да Вас питам, да ли знате ко је то урадио?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Не знам, мислим, стварно не знам, само знам да су ми отац и мајка рекли да је дошао војни камион и ништа друго не знам, мислим, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте познавали све комшије Роме из Скочића?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Добро, знао сам их све сигурно, једино сада што их нисам виђао ово времена, можда не могу се сетити имена свих, али знао сам сигурно све их, није то било велико село и онда ту смо били стално заједно виђали смо се и знао сам, знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули за јединицу "Симини четници"?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Ја јесам чуо да је постојала јединица, али мислим, пошто нисам био војно ангажован, нисам био у прилици ни да будем са том војском, ни да видим који су ти војници и шта су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули за њих?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Само да су били "Симини четници", мислим да се звала тако јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су били? Где су били?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Да су били у Зворнику, ја мислим друго не знам ништа што се тиче њиховог ангажмана и осталог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта су радили у Зворнику?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Ни то Вам не могу одговорити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даћу реч тужиоцу, да ли има питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ваши родитељи када су Вам рекли да су нека возила ту дошла па одвела.

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Војна, војна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу причали о томе, колико је било возила?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Они су видели један војни камион и видели нешто као ципа два, тако нешто, мислим, тако су ми рекли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како су они то могли да виде?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Тај пут поред самог мог оца куће пролази и били су у дворишту и видели су када је прошла војска.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Туда возила када прођу, у ком правцу иду?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Од правца Зворника према Бијељини одваја се пут лево за Скочић и те Роме и моја кућа је на самој тој раскрсници где се одваја пут за Зворник.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су говорили нешто када су та возила прошла и провезла Роме, да ли се тада из тих возила чула галама и кукњава или су чули галаму и кукњаву од кућа где су били, живели Роми?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Од кућа, од кућа се чуло, нису видели ни када је камион отишао, нису смели више ни излазити напоље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сада рекосте да сте чули за «Симине четнике» који су негде у Зворнику? Да ли сте нешто ближе чули, где су они стационирани, јесу баш у граду или?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Нисам, то не знам, мислим, тачно где су били, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем, одбрана? Браниоци немају, окривљени такође немају питања. Да ли има неко од пуномоћника? Изволите.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли Вам је познато зашто су Роми, та група која се тог дана затекла ту, остала у селу, зашто се нису иселили?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Право да Вам кажем, не знам, ја сам рачунао да ће се иселити они, али, мислим, нисам био нико и ништа да одлучујем, зашто су остали, сем могу ја да знам зашто су остали, стварно не знам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А шта мислите да сте рачунали да ће се иселити, да је требало да се иселе?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Ја, што се тиче мене није требао нико да се исељава, што се тиче мог става, а политику ко је водио, шта је радио, ја у то нисам улазио нити ме интересовало.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли је Вама и пре тог догађаја, питам, да ли Вам је пре тог догађаја било познато да се јединица "Симини четници" налази негде на терену?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Нисам знао.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли Вам је познато да је та јединица долазила у село и пре и после рецимо, да ли је после овог догађаја долазила?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Не знам, која је јединица долазила, не знам, само знам што сам чуо од родитеља овај, да је дошао војни камион, џип, а уопште не знам ко је долазио ни шта је радио ту.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли су било које војне јединице, рецимо, улазиле у село, било која војска?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Када?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Тада у том периоду, рецимо, јун, јул?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Не, не, војска није улазила никако, сем то тада када се десило и пре тога су само дошли војни полицајци када су исељавани они Бошњаци, Муслимани.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Када сте Ви сазнали да су ти Роми убијени?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: То сам сазнао можда после рата када се причало да су побијени, али немам појма ни где, нити сам испитивао кога, нити ме интересовало.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А о овом преживелом дечаку, када сте то сазнали?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: О преживелом дечаку сам сазнао стицајем околности, виђали су га људи у болници у Зворнику овај и причали су да има тај Зијо у Зворнику у болници, да лежи у болници, мислим, стицајем околности. По томе знам да је био у Зворнику у болници.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли Вам је познато да су неки мештани Срби саветовали Ромима да се не селе из села?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Не знам, то не знам, нисам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте знали да се они окупљају у тој кући, у Хамдијиној кући?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Не знам, нисам ишао горе уопште и нисам, они су чак штавише, пролазили туда док су могли безбедно да ходају овај, нико их није дирао, ишли су и у поље и радили пре него што се то догодило.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли Вам је познато, да ли је неко из полиције, из војске, било ко после тога нешто питао, истраживао, ко је одвео, зашто?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Не, није ми познато, то ми није познато.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем.

НАТАША КАНДИЋ: Ја бих само питала да ми објасни, када се улази у тај део Скочића, да ли има нешто пре тога, нека кућа пре тога из правца из којег су они дошли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре тога, пре чега, тога?

НАТАША КАНДИЋ: Пре тог ромског дела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Пре ромског? Има сада кућа подигнута, пре је ње била.

НАТАША КАНДИЋ: У оно време?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: У оно време није била та кућа са леве стране, једног мог имењака Саве кућа, он је направио то после рата, значи, она када се крене од моје куће, лево према Скочићу, са леве стране та кућа није била, има оно римско гробље што имају.

НАТАША КАНДИЋ: То је прва кућа?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Прва кућа са леве стране, она је направљена после рата, она није била тада, није постојала та кућа.

НАТАША КАНДИЋ: Ова Хамдијина кућа?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Хамдијина кућа је горе, али она је са десне стране, не са леве стране, када се иде према Скочићу.

НАТАША КАНДИЋ: Када се долази возилом, када су они долазили?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Они су дошли, ако су долазили од моје куће оним путем према Скочићу са десне стране је Хамдијина кућа, прва је Хамдијина кућа, моја њива, мислим моје двориште, мог оца двориште граничило је са Хамдијином кућом.

НАТАША КАНДИЋ: Само да Вас питам, покушајте да се сетите, да ли је некада било неке приче, да ли сте чули да се причало, неко покушавао да разјасни, ова група, како је нашла ту кућу, да ли је било неког повода, баш да неко тражи ту кућу, да ли је било неког ко је показао ту кућу, да ли сте чули нешто?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Нисам, стварно нисам, мислим, не могу то, нисам чуо.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем. Ако нема више питања, ја бих Вас питао за трошкове доласка у суд, да ли имате трошкове?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Дошао сам аутобусом из Зворника и вратићу се вечерас аутобусом, такси смо платили да би стигли овде, платили смо такси са аутобуске станице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је платио такси?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: И ја сам платио такси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Свако за себе или, да ли сте дошли заједно са овим сведоцима?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Дошли смо заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете таксијем заједно да се враћате?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Највероватније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте из Зворника или сте?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Ја сам из Скорића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, аутобус.

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Негде око 16 марака кошта карта до Београда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У једном правцу?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је 16 еура фактички је повратна карта и такси?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: За такси смо дали 1.000 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Свима смо дали 5.000 динара, даћемо и Вама. Да ли у реду, да ли подмирује трошкове?

СВЕДОК САВА РИСТАНОВИЋ: У реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате нешто да поједете.

Сведок тражи трошкове у износу од 5.000,00 динара на име повратне аутобуске карте, таксија, као и ужине, па му СЕ ОДОБРАВАЈУ трошкови у износу од 5.000,00 (петхиљада) динара.

Захваљујем, можете да идете, слободни сте. Остао нам је још сведок Јовановић Раде. Добар дан.

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Добар дан.

Испитаће се
СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли хтели да седнете? Да ли можете да стојите?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Могу и да стојим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда стојте. Од оца?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Јован.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша година рођења?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: 04.10.1958. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Скорић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Станујете?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Скорић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у сродству или у завади са окривљенима?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете окривљене уопште?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Који су?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окривљени су Богдановић Сима, Богдановић Дамир, Стојановић Зоран, Шевић Ђорђе и Гаврић Томислав.

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не знам ниједног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте дужни да говорите истину као сведок, давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни једино да одговарате на питања, чијим би одговорима себе или своје блиске сроднике изложили знатној материјалној штети, тешкој срамоти или кривичном гоњењу. Да ли је то јасно?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Јасно ми је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ту текст заклетве, па прочитајте га гласно, да констатујемо, па да кренемо са испитивањем.

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

Сведок Раде Јовановић, са личним подацима као што је то констатовано, пошто је положио текст заклетве, прописно упозорен, опоменут, изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате због чега сте позвани овде?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте сведочили, већ о ком догађају је реч, шта Ви знате о дешавањима у Скочићу и погибији Рома, односно?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Само оно што сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Масакру, изволите. Шта сте чули?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Чуо сам да су одведени у Малешин и да су побијени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте Ви били тога дана?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Радио сам у фирми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте радили, у?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Фирми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где Вам је фирма?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: «Витинка», Козлук.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И докле сте радили?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Био сам друга смена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не питам ја Вас која сте смена били, питање је било, докле сте радили?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Од два до десет увече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До десет увече?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од 14 до 22 ?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када сте се вратили у село?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: У 10 сати, нисам тај дан ни чуо, други дан ми је супруга рекла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нисте ни ишли у Скочић назад?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не, не, ишао сам, али тај дан нисам чуо да су убијени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај дан нисте чули?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То вече када сте стигли, него сутрадан?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Сутрадан ми је супруга рекла да су одведени Роми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је рекла супруга?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да је дошла војска и одвела их.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А која војска?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Касније сам чуо да су неки од неког Симе четници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте касније чули, од кога?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Од људи, причало се по комшилуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У комшилуку у Скочићима?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам, када се то десило када је дошла та војска?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Петровдан, 12. јули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: 1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што сте, прво то да Вас питам, овде код Кантоналног тужиоца Тузланског кантона сте рекли, спомињали сте 26.06.1992. године.

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: То је 29., 26. ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте нешто нама, односно истражном судији сте рекли да поседујете неки папир у вези са Вашим рањавањем.

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ћете на основу тога да кажете тачан датум и то.

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: 29. сам рањен, а 06. сам почео да радим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 29.?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Јуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 29. јуна сте рањени?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И 06.-ог сте?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Почео да радим у «Витинки».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Почели да радите у «Витинки»?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И по томе знате да је?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: То је била грешка у тим датумима, ја сам рекао да је 12.-ти када су Роми одведени, то је сигурно тада било, е сада, шта су они рекли, написао, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте извршили увид у тај папир?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да, ово сам нашао код куће, уверење од бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можемо да погледамо то?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: То нисам могао факсом да пошаљем, тражили су, али не би се видело.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да сведок суду доставља «Увјерење војне поште 7469 Зворник» од 16.03.1993. године као доказ да је рањен дана 29.06.1992. године у месту Јусићи приликом напада непријатељских снага на положај српских бораца у Јусићима где је задобио повреде главе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И на основу тога сте тврдили да се ради о Петровдану?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Петровдан је сигурно, али мешао се датум 29., 26., то је било око рањавања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте још чули од супруге?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Само да су Роми одведени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули можда шта се десило са тим Ромима?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Чуо сам касније да су побијени у Малешиху, да су стрељани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где тачно у Малешиху?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, нисте чули?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не, али ја се оглађујем, то сам ја чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви тога дана нисте били код куће?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не, радио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радили сте?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада, Ви сте говорили да сте радили у «Витинки», па сте после код истражног судије рекли да сте ишли у Козлук да купите цигарете?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Фабрика је у Козлуку, где и радим, ја сам ишао када је џамија срушена била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је џамија у Козлуку срушена?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били присутни?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то сати било?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не знам, после подне је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После подне? А радили сте у «Витинки»?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а шта је са овим цигаретама?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Ништа, купио цигарете, био сам на мосту, три мушкарца и једна женска је била, каже, «минирају џамију, срушиће је и иду после и у Скочић да сруше џамију».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то каже?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Па ови људи што су били ту на мосту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд они знају?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Већина су избеглице биле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта, како они знају да ови иду да сруше џамију? Ко је донео одлуку да иду да сруше џамију?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: То не знам ја, треба њих питати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте питали, нисте се интересовали?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви из Скочића?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да, ја сам из Скочића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како то сада? И да ли сте видели та три мушкарца и ту девојку?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Три мушкарца и девојка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли би могли да их опишете?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Није то било јуче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу имали неке униформе?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: А има педесет метара где сам ја био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико има?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Педесетак метара сам био, можда и више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли су имали неке униформе?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Маскирне униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маскирне?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су имали неко наоружање?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Е, то нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели? Да ли су имали неко возило?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Јесу, ја мислим да је био џип неки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Џип?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да, исто маскирни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маскирни?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Колико се ја сећам, али ограђујем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је зелена маскирна боја?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она сиво-маслинаста?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да, униформа је сиво-маслинаста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А та девојка која је била са њима, како је изгледала, да ли можете њу да опишете?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не бих могао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је и она исто била у униформи?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је и она била у униформи?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Јесте, јесте, и она је била у маскирној униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била крупније грађе или ситније?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Ситније грађе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ситније?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Нижа је, колико се ја сећам, можда и грешим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А боја косе?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не бих знао рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада не би могли да се сетите?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Знам шта сам рекао у Тузли, знам шта сам рекао овде, али нисам ја сигуран за ту боју.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су имали неке капе на главама?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браде?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не знам, стварно не знам, педесет метара је то, не видим баш добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли можете да нам кажете, како се живело у Скочићу пре овог догађаја?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта значи, добро? Шта, значи лепо се живело, били сте у складним односима?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим на Србе, Хрвате, Муслимане и Роме?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Није било проблема, сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате када су исељени Муслимани из Скочића, када је то било?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Можда једно десетак дана пре него што сам рањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што сте рањени?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Сада не знам тачно датум, али сигурно десетак дана пре мог рањавања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте рањени 29.06., негде, да кажемо, средином јуна?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је срушена та џамија у Скочићу, да ли сте видели то?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Срушена јесте, можда после десет, двадесет дана сам видео да је срушена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, после петнаест, двадесет дана?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Када сам ишао у Скочић горе код оца, видео сам да је срушена џамија, јер туда могу да прођем када идем родитељима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пре тога ништа нисте чули?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нити Вам је супруга рекла?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Супруга је рекла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је рекла?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је рекла супруга?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да је срушена и џамија у Скочићу и да су Роми одведени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је рекла? Да ли је она то видела или је чула детонације?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Како ће видети, није смела из куће изаћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кроз прозор.

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Чула је од комшија, нормално, чим се нешто деси, једно другом кажу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што, нико није смео да изађе из куће када се то десило?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Нормално, када је већина мушкараца била на линији, били, само старији су остали ту, а рат је, где ће жена да изађе да иде, по селу да хода.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам, да ли знате можда, да ли је било пљачкања тих ромских кућа?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Вероватно да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тога дана?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Е, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тога дана, те вечери када се то десило?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знате?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је супруга рекла можда да је неко од Рома убијен ту у Скочићу на лицу места?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: То сам чуо после можда три, четири, пет дана, не знам тачно, да је неки Ариф убијен ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви познајете тог Арифа?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто онда кажете, неки Ариф?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не знам како се презива.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да није Нухановић?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не бих знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте чули, како је убијен?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Као да га је неко ударио кундаком у главу и убио, тако сам чуо, али да ли је то било тако, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је то било?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: То је само чула-казала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то негде, где се то десило у Скочићу?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: У ромском насељу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ромско насеље?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Ако је било тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте чули? А да ли је било силовања можда, да ли сте чули?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не знам, причало се да јесте, али ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се причало?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Као да је било силовања, а сада, да ли је тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се конкретно причало за неког да је силован или?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: То најбоље можете питати, прошли пут сам видео Мемедову кћерку, она то најбоље зна, Мемеда Агановића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто мислите да она најбоље зна?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Како неће знати, она је била ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате да је била ту?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Зато што сам је видео у Дрињачи, мислим, 1993. године, да ли фебруар, март, или можда крај 1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је нешто рекла она?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је нешто рекла?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како онда знате да је била ту?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Био сам у кући где је била, јео сам рибу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам то све, то сте све причали, а како знате да је била ту ако нисте причали о том догађају у Скочићу то што се десило?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Одакле онда она у Дрињачи 1993. године? Значи, да је била, није дошла после годину дана сама из Србије или негде из Аустрије?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Ви претпостављате?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Па, претпостављам да је била ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је супруга чула неке крике, неку кукњаву, запомагање? Да ли Вам је то рекла?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не можете Ви чути на километар даљине да неко викне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да или не?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не, како ће чути, километар има, село је далеко, насеље њихово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и на који начин су одведени ти Роми, да ли Вам је рекла супруга? Да ли су отишли пешке, да ли су одведени неким возилом?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Са возилом су одвезени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којим возилом, аутобусом, камионом?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Камионом највероватније, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је причала, да ли је чула нешто?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Причало се све и свашта. Ја сам чуо, причали су да су одвезени камионом, е сада, да ли су тачно, не знам јер нисам био присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви били војно ангажовани?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: До рањавања, па сам отишао у «Витинку» и онда у октобру поново сам мобилисан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој јединици сте били?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Интервентни вод Кисељак, јуришни одред Север.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то територијална одбрана или сте били у Војсци Републике Српске?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Војска Републике Српске, само диверзантски вод.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од када је Војска Републике Српске, од ког датума? Није то одмах било?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Није било одмах, била је Војска Републике Српске Босне и Херцеговине прво, прво је била ТО, па касније се мењало стално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате од када је постала Војска?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били прво у ТО, па после у Војсци или?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Прво у ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво ТО?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То када сте рањени?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Прво сам био у резерви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте рањени, да ли је ТО била или?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: ТО?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је тај вод Ваш био стациониран?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: У Кисељаку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то удаљено од Скочића?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Седам, осам километара од моје куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да Вас питам, ко је био командант тог вода територијалне одбране где сте Ви били?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Милан Станојевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милан Станојевић?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чија је била зона одговорности Скочић од јединица војске или територијалне одбране тих?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Свако село је имало своју територијалну одбрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хајде за Скочић.

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: И Скочић је имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имао је територијану одбрану Скочић.

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је био ту?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Горе у селу је био покојни Раде Видовић, а доле где сам ја био, био сам ја командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били командир?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да велике једне јединице од 20 људи, толико нас је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: ТО Скочић?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: ТО Ријић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Ријић?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: То је засеок један где сам ја рођен, где ја живим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово где су ромске куће, Карменовац се зове тај део?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Карменовац, тако смо нешто чули.

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Никада чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, није ни важно, ко је надлежан, који вод територијалне одбране је надлежан, Ваш или?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Мислим да нико ту није ни отишао од како је формирана ТО, ниједан Србин није, наш мештанин отишао тамо према њима, сигурно, јер ипак смо били окренути према Козлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према Козлуку сте били окренути?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико није био ту?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За тај део Скочића?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не верујем да је иједан човек отишао тамо, сигурно да није, јер били су безопасни, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам јесте ли примали неку плату Ви тамо? Плату за време Вашег боравка у јединици?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Јесмо, али нешто је то мизерно било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте Ви ушли, како уђете у јединицу, на пример, постанете припадник јединице, на који начин?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Па, сви смо били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли се водите негде? Да ли постоји неки списак припадника јединице?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Ја мислим да је постојао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Постојао је.

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И на основу тога примате плату, добијате на основу тог списка претпостављам?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да Вас питам, да ли сте чули за "Симине четнике"?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да су у Малешићу горе, постојали неки "Симини четници" и у Малешићу негде код школе, не знам, нисам никад видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте то чули?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте чули?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Причало се исто, ко и свагдје што се причало, има ова јединица, има она јединица, има ова, има она.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте говорили о "Симиним четницима" као паравојној формацији, зато Вас питам.

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: То су добровољци из Србије који су долазили, који нису били ни под чијом командом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни под чијом командом мислите да нису били под командом Војске Републике Српске?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нити легалних органа власти, мислите у том смислу? Него шта? Шта су радили? Како су се организовали?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Откуд знам, нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било још неких паравојних формација?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим тих "Симиних четника"? Хајде да чујемо.

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Јесу, ал не знам који су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта сте чули?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не знам, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули ко је направио тај покољ Рома?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Чуо сам да су "Симини четници", ако јесу, а ја не знам то, то су оне приче чула-казала. Дал су урадили ил' нису, то стварно не знам, знам како се причало да су они то урадили. А дал' јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули можда да су они били у некој акцији борбеној?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули ништа?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате. Је ли сте познавали неког из те јединице?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте. Добро, кад се то десило са Ромима у Скочићу, да ли сте обавестили неког шта се ту десило.

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Па то је цео народ знао, кога ћу обавјестит?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли сте обавестили неког полицију или војску, неке структуре органе власти.

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Мислим да нисмо, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па што нисте обавестили?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Нисмо сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што је Вама то било нормално шта се десило?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: То су знали и полицајци сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како? Знали су полицајци?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Па и полиција је знала сигурно да су одведени, па морало се знат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате да су знали полицајци?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Па вјероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако их нико није обавестио?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Кажем, вјероватно су знали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А вероватно?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја нисам чуо да је неко обавестио икога.

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не знам стварно, то нисам чуо јер био сам у радној обавези, после рањавања био сам 4-5 месеци у радној обавези док нисам поново мобилисан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ништа онда. Даћу реч заменику тужиоца.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Ви познајете Ристановић Сава из Скочића?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате где је његова кућа?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У односу на његову кућу, где се налази Ваша кућа?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Километар даље, можда и више. Километар, километар и по. Ту негде углавном.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А у односу на куће Рома.

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Исто толико.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ваша кућа даља неко њихова?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Савина кућа дели ограда од Рома одмах, Саве Ристановића, само ограда их дели.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте кажете били командир једне јединице?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Да, ту у том засеку, увек је неко неког морао водити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да. Али разумели смо да је војно то устројство организовано тако да се у сваком селу налази по једна чета.

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Свако село засебно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И тако се зове чета Малешиха, чета из Скочића и тако даље.

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Чета Нови Сад.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је био овај командир чете у Скочићу?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Покојни Раде Видовић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Та чета је имала водове. Колико?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не знам, стварно не знам. Један од тих водова смо били и ми фактички јер то је све месна заједница Скочић и тај засеок где сам ја био фактички смо припадали Скочићу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, па како не знате колико је чета имала водова?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не знам, стварно не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је постојао још који вод осим Вашег вода у тој чети?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Било је горе у Скочићу, били су засеоци Милићи, Скочић, Вијићи, свако је чувао своју кућу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем. Браниоци немају питања? Има окривљени Богдановић Сима. Изволите Богдановићу. Богдановићу, морате да приђете микрофону, да упалите и да се нагнете према њему да се чује, е тако.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Поставио бих Вам неколико питање. Од дана кад сте почели да радите у Витиници, колико сте после тога дуго времена радили у Витиници?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Ја мислим до октобра месеца.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: До октобра месеца?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Док нисам поново мобилисан.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Кажете да сте у Дрињачи видели особу «Алфу»?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Видио сам ону ћерку Мемеда Агановића, не знам како се зове.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Одакле сте је видели? Одакле сте је спазили?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Кад се прође мост у Дрињачи, кад се иде према Коњевић Пољу, с десне стране доле у једној помоћној згради, седио сам ту.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Колико с десне стране има кућа?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: А сад то не знам. Стварно не знам. Има бензинска пумпа, има доле кућа, не знам стварно.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Бензинске пумпе има две. Једна има испред, једна.

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Једна је 'вамо, јесте, а ова десно према Коњевић Пољу, тамо је и кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Богдановићу, само приђите микрофону, јавили су нам из режије да се не чује добро. Можете да седнете. Богдановићу, седите. Седите и онда ћемо, и окрените се према микрофону. Е тако.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: У тој помоћној згради овај, шта се налазило испред те помоћне зграде?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не знам рећи, стварно не бих знао рећи.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Не можете доћи пред ту зграду, а да то не приметите.

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Не зна, хајдемо даље. Не зна и готово.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Овај, који је месец био када сте Ви видели?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Вероватно, ја ћу слагат, нисам сигуран, али ја мислим да је то било можда фебруар 93, март, било је снега, суснежица, нисам сигуран.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Јесте били можда у то време у околини Крушевца у Србији?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Ко?

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Ви.

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Нисам у Крушевцу био у животу.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Како сте могли да видите особу «Алфа» тамо, кад је она у то време кад Ви кажете да сте били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да не зна, немојте тако Богдановићу, тако се не поставља питање. Богдановићу, хоћете да Вам одузем реч?

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Добро, хвала, завршио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате више питања?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не, не, ја сам рекао можда је био фебруар или март, углавном нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, јасно је рекао сведок, захваљујемо, можете да седнете.

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Ја сам рекао да се оглађујем, јер мешам датуме гадно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То што сте рекли, то је. Добро, ако нема више питања за сведока. Пуномоћник оштећеног.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је у међувремену заседање напустила пуномоћник оштећених Наташа Кандић, а по одобрењу председника већа.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Ја би хтела да питам сведока, да ли сте Ви из састава Војске Републике Српске у том периоду сте били, а ову јединицу "Симини четници" доживљавали као неког ко је у саставу исте војске?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Верујете да не знам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли сте са њима икад учествовали у неким заједничким акцијама?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Нисам никад сигурно.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А је ли знате шта су они радили тад док су били у Малешићу?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не знам. Не знам, не могу да лажем кад не знам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Ни зашто, не знате ни зашто су они уопште у Малешићу, шта тамо траже?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не, нисам контактирао с тим људима, нисам знао те људе, не могу да кажем шта су они радили горе, откуд ја знам? Само оно што сам ја чуо, ја сам се оградио од свега тога, можда то и није истина. Ја не знам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро. Ово троје војника које сте видели у Козлуку кажете на дан када је срушена џамија, да ли сте знали којој војсци они припадају? Чији су они припадници? Ко су они?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Ма нисам знао, рекли су као неки "Симини четници", дал' су то они били или нису, јер то су ипак били људи избеглице који су ту биле.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро. А да ли сте знали после односно сазнали било како да је та иста јединица значи, срушила ову џамију у Скочићу?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не знам, знам да је причано Сима четник побио Роме, а причало се да су срушили и џамију, а дал' су ја стварно не знам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро. А да ли сте Ви били у селу кад су ови мештани Муслимани исељени из Скочића?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Били смо. Нико није тада био ни на једној линији, сви смо били ту у кући.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли знате зашто тад у том, мислим, са њима нису исељени и ови Роми?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не знам стварно.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Не знате да су им неки овај, комшије Срби саветовали да остану у селу и да се не селе?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не знам ни то.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли сте чули да су неки од комшија Срба умешани у то, тај њихов нестанак, одвођење, на било који начин?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Стварно не знам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли сте у том периоду значи, кад се то дешавало, јун, јул, август одлазили у Малеших?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Рекли сте да сте чули да су ови Роми стрељани у Малешиху, кад сте то, ако можете да определите мало ближе овај кад сте чули да су стрељани?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не знам, стварно не знам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: И да ли сте чули после, значи, после тога да су њихова тела, да се налазе ту негде у шуми разбацана и да се са њима нешто дешава?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не знам ни то. Стварно не знам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Е ово кад сте били кажете у Дрињачи и видели кажете ову заштићену сведокињу «Алфа», коју Ви помињете другачије, значи, ову особу коју сте Ви у Дрињачи видели, ми овде зовемо заштићена сведокиња «Алфа», е па тад са њом да ли сте видели и овог, неке друге особе ту у тој кући?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Само један мушкарац је био.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А који? Како?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не знам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Је ли био он у униформи или како?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Ма, то је десетак минута било и знам да је он рекао па каже спреми комшијама, пржила је неку рибу. Можда сам узео два-три залогаја и отишао.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А којим поводом сте се Ви ту нашли?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Чуо сам да је ту сасвим случајно.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Ко?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Кад смо дошли у Дрињачу, рекли су ми каже "имаш комшинуцу из Скочића", кад су ме питали одакле сам. И отишао сам даље.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А Ви сте ту само пролазили? Нисте ишли овај, нисте с неком намером значи, са неким циљем отишли у Дрињачу?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не, ту смо доведени.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А са њом је био значи, неки војник ту? Да ли је то био у униформи човек или шта?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Ја стварно не знам, давно било. Само знам где сам је видио и знам чија је ћерка пошто ми је комшиница. Не знам како јој је име.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро. А да ли сте разговарали значи, осим тога нешто кад сте отишли да је видите, па питате је где су остали и то?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не, ништа нисмо разговарали.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Значи, она је само спремила храну за Вас, је л'?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Она је већ пржила рибу, узео сам два-три залогаја, то је десетак минута било и отишао сам, је ли звали су ме да идемо, имали смо покрет.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро. А јел сте знали која се јединица тад налази у Дрињачи?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Молим?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Која се јединица налази значи, од српске стране?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не, ми смо ишли у извиђање. Мислим, није ни битно то, углавном ишли смо на терен и ето.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро. Хвала. Немам питања.

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шевићу јесте ли Ви заспали само да Вас питам?

ОПТ. ЂОРЂЕ ШЕВИЋ: Нисам, није ми добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је Шевићу?

ОПТ. ЂОРЂЕ ШЕВИЋ: Болестан сам јако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што не кажете? А у чему је проблем?

ОПТ. ЂОРЂЕ ШЕВИЋ: Прехлађен сам, ухватило ме пошто сам био код доктора за ово пре три дана. Међутим, сутрадан ме толико сломило да сам, значи, није ми добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Грип неки? Да ли можете да?

ОПТ. ЂОРЂЕ ШЕВИЋ: Грип савладао ме, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми завршавамо данас, ево сад ћемо, само немојте да спавате.

ОПТ. ЂОРЂЕ ШЕВИЋ: Не, ја се извињавам, стварно не спавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без микрофона,

КОНСТАТУЈЕМ да је окривљени Шевић изјавио да му није добро али да може да прати ток главног претреса те да му не треба никаква пауза, с обзиром да је од стране председника већа опоменут да не спава на клупи за оптужене.

Добро, само овако. Богдановићу Ви сте хтели да поставите питање?

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Хтео сам нешто у вези Дрињаче да поставим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање да поставите? Изволите онда, хајде опет, седите овде јер се слабо чује када нисте окренути према микрофону.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Када сте били у Дрињачи и разговарали са особом «Алфа» да ли сте били сами?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не, био је један мој рођак, а нисмо разговарали ништа.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Да ли имате браће?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Не, немам.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Да ли имате неки надимак породични шпицнамет што кажу, да зову Вашу фамилију у селу плус презиме од неких?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте да појаснимо. Да ли је то неки немачки израз? Тај шпиц је ли тако?

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Па води порекло, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро. Изволите одговорите.

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Дједа су ми звали «Кнез», покојног дједа који је умро 1941. у ствари убијен 1941.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Ви у данашње време или пре 20 година нисте имали неки породични надимак?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Породични?

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Да.

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Имам надимак.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Може ли да се зна који?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: «Кока».

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Да ли код Вас у Скочићу постоје нека браћа Изрић?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Како?

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Браћа Изрићи. Три брата.

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Никад чуо.

ОПТ. СИМА БОГДАНОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа. Захваљујем, ако нема више питања.

Ја ћу само констатовати да је од стране стручне службе суда фотокопирано Увјерење од 16.3.1993.године, које је доставио сведок Јовановић па с обзиром да је оригинал у јако лошем стању, то је копија још у горем стању, то јест, не види се ништа па се констатује да се у увјерењу налази оно што је од стране председника већа прочитано а како је то констатовано аудио-техником. Оригинал увјерења се враћа сведоку. Изволите.

Јовановићу да ли имате неке трошкове за долазак данас у суд?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Имам ја шта, како немам. Изгубио сам дневницу, газда ме није хтео пустити пошто није више државна фирма, морао сам да платим човека да ради за мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да чујем. Кажите, који су трошкови?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: 30 марака ја изгубио, 20 дао човеку да ради, 33 марке аутобус, не морам ни да једем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 33 то су ове конвертибилне марке, то је аутобус, то је повратна карта?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: 16 марака до Београда, а одавде је 17,33 марке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Скупље значи, одавде?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Има станична услуга.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је 16 евра, да ли сте имали неке трошкове још за такси?

СВЕДОК РАДЕ ЈОВАНОВИЋ: Јесам, 20 марака, 1.000 динара ми узео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1.000 динара и 1.000 динара, добро, све се своди на исто. Одобрите Вам 5.000 динара на име трошкова, с тим што уколико имате ове трошкове за одсуствовање са посла, дневнице што сте изгубили, то морате да доставите суду доказ да би могли да Вам одредимо те трошкове.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се сведоку Јовановићу исплати на име трошкова и доласка у суд и то путних трошкова износ од 5.000,00 (петхиљада) динара.

Добро. Захваљујем. То би било то. Можете да идете, слободни сте. Довиђења, пријатно. Добро.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се данашњи главни претрес одложи.

Наставак се заказује за сутра у 09,30 у овој истој судници број 4

Довршено у 13,55 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА